

فضل خان ساجانی و ضمیمہ ہندی کتب و نسخ

بسم اللہ

بکوش شمع محمد بن محمد طبع و محرابہ دار محمد طبع کر

بسم الله الرحمن الرحيم

مرکز کات کلمات قدیم

چاشنی کام و زبان مرام
 بخت و بخت کشتار
 چرخه فرو و سپیدان
 مصرع دیوان کلیسم
 نظم بایات و طالعیه بوست
 بخت کتب زینت خست
 آنکس بیا به قهر آن بود
 رقت عجزه شوم و زینت
 از حدت خویش شوم و زینت

احذر سفره العام عام
 سوره افراز ریاض سخن
 نخل همه مسوده را برگ و بر
 نقش به انشا رب الگوی
 نشر سر آغاز معالفت
 جدول عنوان همه کارست
 که به ضمت این به انسان بود
 انطق شود گنگ به کشتار
 خامه شیرین زخم به زبان

شجره

بر شجره خیر الانام
 شجره مردان علی
 حسن و هم حسین
 ام شجره زین العباد
 جناب شجره باقر امام
 شجره جعفر صادق لقب
 شجره موسی کاظم امام
 بر شجره یاباام رضا
 بر جناب شجره معروف کرخ
 بر شجره سیف علی شیخ دهر
 بر جنید آن شجره بعد از راز
 بر شجره بکلف دینور
 بر شجره زین العابدین
 بر محمد شجره عمویہ تام
 بر وجیه آن شجره عالی جناب
 بر کمالات شجره یوحیب
 بر شجره آن نجم دین
 بر شجره قطب زمان بیفین
 بر شجره بدر بر کمال
 بر شجره بر کن که در دوم

قبل از کوفین علیه السلام
 واقف اسرار خفی و عجبی
 واده بر و دوشن بنی ابراهیم
 مقصد جانها و جفا از امر او
 شمع فروز زنده و شمس ظلام
 کور را میزد است ایشان محب
 قدس مکان عرش مطهر
 ز ریت طاهره مصطفی
 چرخ بیابوس دی آبرو
 یافته از وصل خداوند بر
 بر سر میدان فنا یک تار
 گشته به ممشا و علو مشتم
 احمد دینور فلک با گام
 صدر نشین حرم احترام
 فاخته الباب همه فتح باب
 عیسی روحانی در دجی طیب
 کوکبش گشت سبک از دین
 آنکه رسیده است بعین الیقین
 در سمرقند حلال و حلال
 شجره ایل بنیاد است

<p>بر دنیا سبک که بگوید بلند بر عرش ار قبلم چیست بر شش بنجم که یابد بجناب بر شش با هنر و با کمال بر جناب شش احمد که بود بر عطا یا که بود خالد بر پراز نور و نیا شمشیر بر حبیب که قریب و جد بر جناب شش سید جلال بر شش من چو تابنده ماه بر سبی با بوتاج و دین بر شش قاضی شطار پاک</p>	<p>حال خودش مقینه که سفند نیت که بر کند اول درست نعم و محاسن یک در مستجاب قطب زمان حضرت بابا کمال قد و ارباب وجود و شهود حاسه فردای او که اعمال و خاور الیم و قد و اسس دین شهر و بدین شد لبغات حمید آنکه بخدا شد از و بے زوال شاه جو پوری و دین را پناه بر شد احواد و سر صاحب دین کرد و او کل اهر گشت خاک</p>
--	--

سلسله پیران سلک نقشبندیه جنوران الله علیه و آله

<p>بسم الله الرحمن الرحیم</p> <p>بهر محمد که بر ذرات با علی اعلم ام الكتاب بر حسین اگر چو ماه تمام بر ملک سیرت و عوری نزول بر امام شریعت باقر علم بر زمین را و زمانه امام</p>	<p>کامر بن یافت از کائنات این عسم و بر الحسن و بو تراب کرده در آموش همی بر مقام زمینت سجاد و زین العباد هر دو نشان بس پر اسم جعفر صدیق علیه السلام</p>
--	---

بهر امام ششم موسی رضی بر معروف کرب یا قلم است	مهرم خاص مهرم کبریا عابد میش کلمت غیب یا قلم است
بهر سر کوز جنبید سلیم بر جنبید در کعبه بانفال حق	دور کند خطره و دور جسم برده بطاعت ز ملائک سبق

این واسطه از نیجایی بحضرت علی رود باری و یکی بحضرت
ابوبکر شبلی و یکی بحضرت ممشار و نیوری رحمة الله علیه

بهر بدین مادی شمر و دیار بهر فروزان رخ ازانوار فقر	خواجسته دین بوعلی رودبار بوعلی آن کاتب اسرار فقر
بهر دوزاکه حق طاسا لبه بهر ابوالقاسم قطب زمان	شیخ جهان بو عثمان مغزی تامویر تخت کبر گزگان

این واسطه از نیجایی بحضرت بوعلی فاریدی و یکی بحضرت
ابوبکر نساج رحمة الله علیه

بهر ابو بکر که نساج بود بهر امام احمد ابل کرم	بهر سرداران خداتاج بود بهر خستالی و غزال حرم
بهر ضیای دل و دین بود بهر شمس یاسر حمای نام	حق را محبوب و خدای احبیب سید علی سرخفی سود کام
بهر شمس قلم آن نجم دین ایضا بنوع دیگر	کرنگش گشت سگاز و صابین کرنگش گشت سگاز و صابین

بهر جنب شایر ذات و صفات
آنگاه بحضرتش نبود القبات

<p> شبه ابیکه که بود صبح و شام بر بهشت شش چو فرید و لے شبه صدر ملتان دین بر بزرگی که چو ادرکم بود شبه حضرت سید جمال شبه رکن چو تابنده ماه بر مسمی به ابو تاج دین شبه قاضی شطار پاک </p>	<p> همنفس خضر علیه السلام عشق نوید زره دوستی بادشبه ملت و سلطان دین رکن الدین و شبه عالم بود آنکه بجا راشد ازو بے زوال شاه جو پیوری و دین را پناه مرشد امجاد و سر ماحدین کر در او محل بهر گشت خاک </p>
تمام شد	

سلسله پیران ملک سرور و پادشاهان و دیگر ضوآن انعامیه

<p> بسم الله الرحمن الرحیم موت نخستین محیط ظهور نیست فنا هیچکس الا علی آنکه نبی راست به بر که بدوش علم نبی از دلش آوده جوش دل عربی دارد و عجمی زبان خاص صاحب آدره اعمی شده دیدند و انگو و نقاس چو ادر چرخ نیار و بد و متا دیرخ تا به پیش می نخرند شمر فقط </p>	<p> بر رسول راض و بهوات نور بر علی که بشان چله بر حسن جاده تطهیر پوش بر حسن بهری پس خود و پوش بر حبیبی که نهان و عیان بر بر نوعظم داعی شده بر طائی که خور از جبت و جو بر بکل صلح چو معروف کرخ بر سیدی که فرود شد سقط </p>
--	--

بہر الوفا حکم کنیت حبیب
 بہر جناب شہر مشا و علو
 بہر شہر احمد نسیم لقا
 بہر محمد شہر محمود پاک
 بہر و حیدر آن شہر عالی جناب
 بہر ضیائی دل و وین کجیب
 بہر جہان بر شہر شہاب
 بہر بہار الحق والدین خطاب
 بہر شہر صدر نشین کمال
 بہر شہر عالی و والا مقام
 بہر شہر حضرت سید جلال
 بہر جناب شہر باغ و شان
 بہر شہر رکن بدین بنی
 بہر شہر قاضی و خطار پاک
 بہر ابو الفتح درخشان ضمیر
 بہر ریاضات فلک بارگہ
 بہر خلیل اللہ دین راوی
 بہر بدین قطب چو قطب فلک
 بہر شہر محی فروز زہ دل
 بہر معین الحق قطب یقین
 بہر محمد شہر عالی جناب

چنگش شہزاد بیت کردہ حبیب
 اوج دہ پایہ ارشاد علو
 باد شہر و فیروز انصاف
 پاک زآلود گے ماسواک
 فاختہ الہاب ہمہ شہر باب
 حق را محبوب و خدا را حبیب
 دادہ دوا نذر زنجیدی در آب
 سرور ملتان و گریا قباب
 بر فضائل اسماء الفضل وال
 رکن حق و دین ابوالفتح نام
 آنکہ بخارا شد از وی زوال
 شیخ ابوتاج سر عارفان
 قطب زمان حضرت انبلسی
 کز در او کمال بگشت خاک
 مشہرست آنکہ بہر مشہرست
 حضرت شاہ علی خضر
 شاہ علاء الحق و شاہ علی
 گوشہ موصوف بوصف ملک
 در چین رشد چو سر و چگل
 رکن حقیقت شدہ در کین زمین
 بیکہ پس از نام شہر اورا خطاب

بهر عبادات محمد حیات	صاحب اوراد حقیقت سمات
بهر جناب حسن باصفنا	بحسب عطف منبع جو دینا
بهر حسین و علی دستگیر	در دو جهان آنکه مرا هست پیر
بهر امیر آنکه شهنشہ برین ست	نزد ہمد واصل حق بالیقین ست

سلسلہ پیران سلک خلوتیہ رضوان اللہ علیہم اجمعین

بسم اللہ الرحمن الرحیم	
بهر رسول ارض و سموات تنور	سویختن محیط ظہور
بهر علی کہ بشان حبلی	نیست نہ استیجاس الا علی
بهر حسن جائہ تطہیر پوش	آنکہ نبی راست بہ برگ بدوش
بهر حسن بھر کس پس خورده نوش	علم نبی از دلش آورده جوش
بهر حبیبی کہ نہان جبین	دل عسکر دارد و عجمی زبان
بهر ہر مو غلطہ داعی شدہ	خاص حبیب آمدہ را غمی شدہ
بهر طائے کہ خوراز جستجو	دیدنہ داء و دوائے چوادر
بهر بکل صبا چو معروف کرخ	چرخ نیار و بدو ہفتاد چرخ
بهر سرتے کہ فرو شد سقا	تا بہ پیشیزی غر زرش فقط
بهر احوال قائم کینت جنبہ	چنگش شہباز قفا کردہ صید

این واسطہ ازینجا بچند بزرگان میرسد

بهر برہین بادے سمر و دیار	خواجہ دین بوعلی رودبار
بهر فروزان رخ از الوار فقر	بوعلی آن کاتب اسرار فقر

بہر موزا کہ حق طاس لیے	شیخ جهان عثمان منیر
بہر الوافقا سہم قطب نون	تاجور تخت گہ کروکان

این وسط از نیجا یکی بحضرت بوعلی فارمدی رحمۃ اللہ علیہ

بہر ابو بکر کہ لاساج بود	بر سر مردان حسد تاج بود
بہر امام احمد اہل کرم	بہر غزالے ذوال حسرم
بہر ضیاء یافتہ در بار بار	بر در او خضر روان بار بار
بہر شہ یاسر و عمار نام	سر جلی سر خفی سودہ کام
بہر شہ محترم آن نجسم دین	کونگش نعت از واصلین

این وسط از نیجا یکی فردوسیست و یکی سرور دیہ و یکی خلوت

بہر محمد شہ با عز و جہاد	خلوتے بار گہ لا الہ
بہر جنیت کش دار السلام	ہادی دین حضرت سید قطب
بہر ہذا نیم خلیل الہ	عشق بدو یافتہ آباد کاہ
بہر مظفر شہ کنکائی	آنکہ در اپا نیکی عا
بہر فلک بر تہ و عرش بام	حضرت عبداللہ ابن جہاد
بہر شہ قاضی شہار پاک	کرد را و کسل بہر کشت خاک
بہر الوافقا در خشان ضمیر	شہرست آنکہ بہرست
بہر ریاضات فلک بار گہ	حضرت شاہ علی خضر
بہر خلیل اللہ دین راوے	شاہ علار الحق و شاہ علی
بہر دین قطب جو قطب فلک	کونندہ موصوفہ بوصف ملک

بہر شہرے فروز زہ دل	در چین رہ شد چہ سر و چکل
بہر حسین الحق عین جهان	عالم حقانی و زر کن زمان
بہر محمد شہ عالی جناب	بیکہ پس از نام بشاد و را خطاب
بہر عبادات محمد حیات	صاحب اوراد حقیقت سمات
بہر جناب حسن باصف	بکسر عطف منبعی جو دوسنی
بہر حسین و علی دستگیر	در دو بہان آنکہ مرا هست پیر

سلسلہ پیران سلک قادریہ رضوان اللہ علیہم اجمعین

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بہر محمد صدف کائنات	لو لو اکونون تہ بکسر ذات
بہر علی بو الحسن بو تراب	در صف اصحاب چو لب لباب
بہر حسین آب دم تیغ نوش	خون وی از عشق چو آید بجوش
بہر ملک خوی و فرشتہ نہاد	حضرت سحبا و بہجاد ہراد
بہر بہ فضل افضل و خیر انام	حضرت باقد و جہانرا امام
بہر شہ جعفر صادق چو باہ	مستقر صدقش بود آرا نگاہ
بہر شہ موسی کاظم کہ بود	عیدی جہان موسی طور و جود
بہر امام شہ موسی رضا	محمدم خاص حرم کبریا
بہر معروف کہ رب یافتہ است	خدا پیش خلعت شب یافتہ است
بہر سیدی کہ فرو شد سقط	تا بہ پشتیری خنجر زدنش فقط
بہر حبیب آنکہ باضال حق	برود اطاعت ز ملائک سبقت

این واسطہ از پنجایکے بحضرت ابو بکر شبلی و سیکے

بجہت مہشاد دیویری دیکے بحضرت ابوالقاسم

گرگانی میر سہ رحمتہ اللہ علیہم

نام ابو بکر پشلی برند	بہر سے آن ہر کراٹر زرد
کل رحلتش عبد و نسا کل کینیز	بہر جناب شبہ عبد الخیر
حضرت ابوالفضل و زنا فضل	بہر سبن برہ بر صاحب فضل
حضرت ابوالفرح جناب ہم	بہر قدم ساسے رقاب ہم
اسم مٹاش علی ابوالحسن	بہر سر جلد شیوخ زمین
ابن مبارک بہ قریب و بید	بہر مطاع سعد ابوسعید
از ہنم محبوب خدای ہم	بہر معنی دشنام ہم
ہم نفس خضر علیہ السلام	بہر شہا بے کہ بود صبح و شام
سرد و ملتان و گریہ قیاب	بہر بہار الحق والدین خطاب
کوشہ معروف بسید جلال	بہر شہ صدر نشین کمال
شیخ زمان سید احمد کبیر	بہر جہان پیر جہان دستگیر
آنکہ بخارا شد ازو بے زوال	بہر شہ حضرت سید جلال
شاہ چو پوری و دین را پناہ	بہر شہ رکن چو تابندہ ماہ
مرشد امجا دوسر صاحب دین	بہر سے بالو تاج دین
بر در کھل بصرہ باد خاک	بہر شہ قاضی شطار پاک
مشتہرست آنکہ بہرست پیر	بہر ابوالفتح درخشان ضمیر
حضرت شاہ علی خضرہ	بہر ریاضات فلک ہارگہ
شاہ علاء الحق و شاہ علی	بہر خلیفہ اللہ دین را ولی

<p>کو شہد موصوفت بوصف ملک درچمن رشید چوسر و چگل عالم حق اسے دشتیخ زمان رفت و قدرت بر بسیار و بین یکدمہ پہل ز نام شد اور خطاب صاحب اور او حقیقت سمات بجہ عطا منبع جو د و سخا ورد و جهان آنکہ مرا است پیر نزد ہمسہ و اصل حق بالیقین است</p>	<p>بہر بدین قطب چو قطب فلک بہر شہ مجھی فسز و زہ دل بہر حسین الحق عین جہان بہر شہ قطب جہان رکن دین بہر محمد شہ عالی جناب بہر عبادات محمد حیات بہر جناب حسن با صفا بہر حسین و علی دستگیر بہر امیر یکہ شہنشاہ بدین است</p>
---	---

سلسلہ پیران سلک قدسیہ رضوان اللہ علیہم اجمعین ابو سبط شیعہ الشیوخ
بحضرت جنید میرسد و از انجا ابو سبط حضرت جنید و حبیب عجیب رحمہم اللہ میرود

<p>داده دو اندرز بعدی در آب حضرت شیعہ علی بر غشی منزلتش را بنود ہبہج حد حاصل ازو شد رخ دین بالجمال عبد الرحمن بودش نام پاک زیب حقیقت شدہ و زین دین در رہ فقہ آنکہ مؤید شدہ سرور شطاری و پیر رہ است کحل بصر بر در او باد خاک</p>	<p>بہر جہان مرشد پیر شہاب بہر ز خود رفتہ غد و عشتہ بہر جناب شہر عبد الصمد بہر جناب شہ محمود حال بہر ز اسرار خور جام چاک بہر ز سدا بقدم عین دین بہر علی کہ موح شدہ بہر جہان شاہ کہ عبد اللہ است بہر شہ قاضی شہطار پاک</p>
---	--

سلسله پیران حضرت حسین و ابوبکر و پیش که ابواسط حضرت شیخ الشیوخ
بکسرت جنید میرسد و از آنجا ابواسط حضرت صیب عجمی خواهد رسید که میرسد

داده و دادند ز به سعدی در آب احمد نواده باغ و مشق آنکه بین بود و بسے تنقه و سوسه دیو بر اندر لعل خرقه صد پاره کند زیب و دوش شد و نه نشن مخزن و در شین گویم شیخ مردان ره است کرد بر و رحمت الله نزل کحل بصر برداد و با و خاک	بهر جهان ارشد و پیر شهاب بهر زخون ناه خور جام عشق بهر دل حضرت شیخ تنقه بهر شبنم و سلیمان در بهر حسین آنکه دجوش و غروش بهر شه مخزنان مخزن و دیر بهر جهان شیخ که در شین است بهر جنت میگردد و در شین حصول بهر شه قاضی شطار پاک
---	---

شجره نقشبند که ابواسط حضرت ابوبکر صدیق رضی الله عنه
میرسد و فوج بحرین شده است یکی بجانب یمنه و دیگری بجانب

احمد بی میم محمد لقب حضرت صدیق شهید شهید فخر همه فارس و سلیمان بنام قاسم یک فرد درین شوق جهنم صدیق ره حق نما	بهر عجاز اعراب و عین رب بهر امام همه پیر و مرید بهر شاه سلیمان مقام بهر شرف یا نشسته فیض حق بهر کاذب همه صدیق نما
--	---

اینجا شجره نقشبند به نفع دیگر

<p>بهر محمد که فر از جمل بهر کبیر از همه صاحب کبار بهر پیمان و شرافتی است بهر شرفیاب شود دوام بهر بلادرین چو دیون زر</p>	<p>فرعش از سون کون در لقم بو بکر از صدق و ایثار حضرت سلمان که بود پارس حضرت قاسم بن ابی بکر نام جعفر صادق صدیقی ملک</p>
<p>بهر و لیک بر شان جل بهر حسین آنکه چو ماه تمام بهر ملک خوش و فرشته نهاد بهر فضل و خیر انام بهر شرف جعفر صادق چو ماه</p>	<p>نیت قنای بی کس الا علی کرن در آغوش پیغمبر مقام حضرت سحبا و بسجاده زاد حضرت باقر و دو جوار امام مقد صدقش بود آرا نگاه</p>
<p>بهر رئیس عرفا یازند بهر بختان چو سه کسین بهر ابوالقاسم قطب دین بهر رسیدن بحد معرفت بهر ابویوسف همدان عشق بهر حصون بلد بغداد بهر بیدان فنا یکبار بهر بحر علم که موصوف بود بهر در سر از خدا با خبر</p>	<p>علاج معراج پدای بانیم بو احمدریان بادی و شمع زین تا جو رخت گدگان بو عسل نازد معرفت شاه یقین یوسف کفایت عشق عبد الخالق شریف جهان حضرت محمود خدا را یاز خواجہ عارف که چو معرفت بود خواجہ عزیزان بی علی شتر</p>

بھیر محمد مجدا بہائے
 بھیر امیر کلال آں
 بھیر بہا ایک برے بلند
 بھیر علما الحق دین دل
 بھیر جناب شہ یعقوب چرخ
 بھیر عبید اللہ ان عبد قاسم
 بھیر محیط کرشن نورق ست
 بھیر زانوار روشنہ دل
 بھیر زعفران و سلوک آگہی
 بھیر در بھیر علما ابو العلاء
 بھیر شہ دوست محمد غنی
 بھیر چو شہر باد و عشق اندون
 بھیر جناب اسد ہندو
 بھیر شہر کان پے دل منعم ست
 بھیر جناب حسن با علی
 بھیر جناب شہر سچائی علی
 بھیر جناب شہر اشرف علی
 بھیر مستی جمال علی

در درو عسقران و ہدی رہنمائے
 سرور با جاہ و جلال آں
 در دل زانوار حسنہ نقشبند
 لشکر غفارے دل و نفل
 چرخ بیابوس و سہ آرزو چرخ
 یافتہ از قرب خدا افتخار خاص
 شاہ جہان حضرت عبد الحق
 خواجہ محمد زکریا دل
 حضرت عبد اللہ دروین شہی
 دان بحق جوہر یازا صمد
 از سگی دوستی و دشمنی
 کوہ ریاضت بود شستون
 از طسوق معرفت آگہی
 شتغل یاد خدا و اہم ست
 کشف بر در خطرات دے
 با عمرش دوستی و با علی
 مظہر انوار خفی و حبلی
 سیون شہر شجر کمالے

کام شد

ایضا شجرہ پیران سلک قادر یہ مسطورہ سابق موزون
و روزن دیگر بمعنی طویل البحر معہ ادعویہ منظومہ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بہر شہ با کربل ۛ سروار دوعالم مرج کل
ختم نبوت ختم رسالت ۛ احمد رسل ختم رسل
بہر علی شیر خدا ۛ آسان کن ہر دشوار کے راہ
آنکہ ہے سر سودا اورا ۛ من کنت لا بغلی مولاء
بہر خباب امام حسین ۛ آغوش نبی را زینت وزین
بہر نالستان امامت ۛ ختم رسل را نور الہین
بہر ریاضت جو عبادت ۛ حضرت امام زین العابد
باقی تنہا ز آل عبا ۛ سجادہ نشین حضرت سجاد
بہر بیخوفان ہادی خاص ۛ عام محمد با قمر امام
شیخ ظلام و بدر مقام و ۛ فرش مقام و عرش خیام
بہر معین شیعہ تہن نمہ ۛ در رہ وحدت قبلہ دین
بخ طریقت تخم حقیقت ۛ جعفر صادق صدق گزین
بہر امام اہل صفت اہل ہوسر امام ہر دوسرا
قبلہ جان و کعبہ ایمان ۛ موسی کاظم خیروری
بہر رضا کہ جن عقیدت ۛ خلق بخواند علی موسی
از سر صدق و خلوص و محبت ۛ ختم لائیکہ بابو پیش

بہر کیرغ ریاضت محلی بہ عاشق صادق حق معروف
 چاکر حمان افضل دربان بہ عارف رب اللعروف
 بہر بہنم سعاد بھان بہ شیخ و چران و سراج سری
 چست بختیش و حق کرامت بہ چست بختیش تاج سری
 بہر ابو القاسم کہ دقتش بہ قدر طریقت یانت ہنا
 مسد نخلق بخشنان جود بہ و مزین اہل فقر و منسا
 بہر بہت نار محبت بہ اخگر بہتر ہم باش
 سوخت حق حضرت شبلی بہ بخبر آب و آتش
 بہر بھجن جمال سعادت بہ و کبر و شاد بہ عبد عزیز
 پور رشید و غلام سعید بہ و عبد الواحد عبد عزیز
 بہر شفیق گزشت و شوار بہ طہیر یوم عبوس
 رہبر وین و رہبر عقبی بہ شیخ ابی الفرج ططوس
 بہر بہر خفی و حبلی بہ از طلسی و مادر زاوے
 صدق مقالی منزل عالے بہ ابو الحسن و ہم نام علی
 بہر علی شان علوے بہ بہر مریدان سر رشید
 نام مبارک ذات تبارک بہ ابن مبارک ابی شعیب
 بہر شمشیر خلدیرین بہ لاریب حبیب سبحانے
 خوش و د عالم محی الدین بہ و عبد الفتاح جلیانے
 بہر بہات سراسر فائے بہ شیخ ضیاء الدین و نجیب
 در مرض دل عیسیٰ ثنائے بہ عبد القادر روح طہیب
 بہر بہر حقایق ماہر بہ شیخ عتار پارس

ہادی کسان عارف بھان و عالم باطن ہستم نامہ
 بہر عطار و پرست کرانت و شیخ مجسم ملت و دین
 شاہ طریقت ہر حقیقت و باہ فلک کبر کے زمین
 بہر آرزو از غم و شادی و ہر سو کو کس زن راوی
 تیز حسان رہ ادا دای و محمد الدین بغدادی
 بہر ضعیفی لدین کہ نور او و شدید علی لالا سطور
 سنگرد آنکہ بگوشت و پستی و سوے جنان و حور و قصور
 بہر تاج سر عرفانے و شیخ احمد حرقانے
 واقعہ سرت آئے و ہسم اہل رموز و فرقانے
 بہر فقری عرش سرریے و نور الدین و عرفان کبیر
 آنکہ زحبت و نار جسم و بہر خلق بشر و نذیر
 بہر علاء الدولہ و دین و ہر سند عرفان صد نشین
 ناجور سمنان یقین و اتلیم طریقت زیر نگین
 بہر شہ اقلیم و لا بیت و حضرت ایاز حق محمد
 دل بجنشوع و جان بجنشوع و پا بر کوع و سر بسجود
 بہر طبیب روحانے و ہم ضعیف ہمیشہ کز مہر
 آنکہ بزہد بنیاد ثانی و میر علی ہمدانی
 بہر شیخ تمام آفاق و ازہر طاق و اہل مذاق
 پیر طریق ابی اسحاق و آن راہ نور و سچ طریاق
 بہر نگاہ چشم معارف و شیخ محمد نور بہ بخش
 خاک صفت در راہ تواضع و در روم ہمت گردون طرش

بہر محمد صغیر بہ علی ذہن آن رنگ بر رخ حسن عملی
 جو کہ کش عشق از سہلے و کجہر عطا سے لہر بزلے
 بہر بہر حقائق محمد و شیخ محمد صغیر بہ غیاث
 شیطان و نہی لا حولش نہر لطفہرم ہر دم بہ خباث
 بہر جناب ست است از بان راز قدح در دست
 آنکہ نیز پاک منفس بہ مشہور حسن بہ محمد بہست
 بہر کلیم ایمین عسہ فان بہ شیخ زمان و شیخ زمین
 آنکہ ز حسن خلق علم شد بہ ہم بہ محمد ہم بہ حسن
 بہر بنی را ہم و سطنے بہ معروف با حیا کے سنی
 گو بہر کجہر بے تنہ و شیخ بچیا کے مدستے
 بہر موسیٰ طور جلال بہ حضرت شیخ کلیم اللہ
 شاہ بہان آباد حقیقت بہ روضہ خلد برین مشواہ
 بہر زبند بہان آزاد بہ ابدال نظام زمان او تاد
 پیر شاہ و شاہ بلاد بہ و تختگش آ و رنگ آباد
 بہر قلیل در رونت بہ بہر کثیر احسانا
 چشم بصیرت نوری سیرت بہ فخر الدین و مولانا
 بہر سالک راہ ہلے بہ و محمد رم راز مذاقتا
 ہادی ایمان ہادی عتقی بہ نور محمد نور جندا
 بہر ملک حقیقت سلطان بہ باد شہر شہر ملتان
 صاحب برہان عاشق جان بہ کوست سلیمان نامدان
 بہر جناب محمد موسیٰ بہ پیر و مرشد و علم استاد

بهر این و بهر ظهور و بهر محبت و نیک ناس
 مناجات بدرگاه مجیب الدعوات
 اے زحمه حاجات بری و حاجات خلائق ادتورا
 ے نزد درکار تو هرگز نیچ کسی را چون و چه را
 هستی و بود و بلسط و کشود و ما هم در قدرت تست
 فتح درون در چشم زدن و ابد و فضل و رحمت تست
 هیچ ز هیچ و هیچ ز هیچ و در زشت همه کالای من است
 گر تو فضل و جود و ازای و غلبرین ما وای من است
 در دل من از لطف نهانی و صدق دہی و صفای بخشی
 تو که نور بہا و ہے و تو کہ بہر ضیاء بخشی
 گاہ بہر عارفان را دغاے و عارف ذات خویش کنے
 گاہ بصنع و لم بر باے و محو صفات خویش کنے
 گر چه ز دیدہ من نہان است و شاہد مقصودم پیدا است
 از طرف تو بار خدا یا و بر عالم اگر لطف و عطاست
 راست گشت ہنوز نشوے و باطن من باطن اہل من
 نفس کجسم را سازموفق و باروح من سرسلن
 در دل من وہ جنب و حذر و از صحبت اہل قلب خشن

فصلی ناراً حامیہ و تسفی من علین آئینہ

کیش مرا از عشق و عطا کن ای ساز محبت ملت من از
 صدق و خلوص شورش و ذوق و ذکر و نکر چہلت من

در کعبه من ره بان عرقان در بر سر من نه انبه صفت
 بر کتف من چادر ایسان در صد فشم ده گوشت
 در طلب اسرار تو هر دم در نعل در آتش دارم من
 سخت گیر و جذب عنانم در روز شب نشمارم من
 از راه لطف تیر و پیاپیان در بو که بر آری کامم
 در سر پرورد و عطایانی در با مقصود مسدادم
 ره بنیاب سوئے جسم و تنم در زکات ثابوت مرا
 دیده بر آن سر و زان ملکوت کشف کن لایهوت مرا
 در روز ذوق و شوق رحمت بو که کنی اے حسن نواز
 جبهه من سیاه نیان و سیاه من گنجینه راز
 کن بر پشت و درک حقائق در زید و مدح به شود حسینم
 همچو سبیل و چو سبیل در همچو حنید و همچو سریم
 صاف کنی از صیقل ذکرم در زنگ بری زانکینه من
 همچو صیای شمس بنو نه خویش فروزی پیش من
 گر چه گنه زاندازه بر نیست از کرم تو دارم امید
 روئے سیاهم از روحیت در سوئے صفت ثنائی سفید
 راهزن آمد نفس لعینم در هیچ نکردم طاعت تو
 رفت ز من تقصیر نسیات در اثنیان عبادت تو
 کاین آمد جسم و خطا و کار تو آمد عفو و کرم
 هر که تو کار خویش کنی در من هر گسید کرم نگدم
 اے که ز احسان تو بزم و جلال من بند تو

در مقام زانگاه شایان

اگرچہ بہشت از کبر و جہنم بہ ہستم آخرت میں تو
 فیض عطیت کبر سبطانہ و رحمت تو آمد زور الاکرام
 سو گند جو کاسے نے پر دم بہ یک قطرہ درخشش عالم
 از کرم جو بسویت خوانے بہ با تر غرا سے پہنچا ہستم
 کاثر نوال تو بسر خود بہ تاج عطای و فضل ہستم
 نہ شستم با غیر غنائے پناہ قہر ہستم محسوس کنے
 شاہد من شہود و نمائے بہ طالع من مسعود کنے
 چمن نقیبات پیش تو آیم بہ پر زگناہ و دست تھے
 دامن اسید از تو گنہم بہ و ز تو بہ جنیم روئے بجا
 گر بدم ایساں اسلاست بہ مشقہم برسد در توس
 کو کس نشاط و عیش لازم نہ من در بزرگہ منہ و دوس
 ہ زرم فضل وجود و کرمت ہر روز جزا کن مسکن
 فی جنات عالیہ لا التسمیع فیہا لا غنیۃ

بہرہ را میں بے سوسان بہ ہم تو طیب سے ہم تو معین
 در ہم صورت در ہمہ حالت بہ ہم در دنیا ہم در دین

بجودہ تعالیٰ با تمام رسید

شجرہ پیران سلک ہدیہ رضوان اللہ علیہم جمیعین کا رخصت
 بدرالدین بدر عالم قدس بہ حضرت جنید حریر شاہ سید

بسم الله الرحمن الرحيم

۱. بھیر احمد شہ لولاک لدا
 ۲. بھیر ادا م علیا رسد
 ۳. بھیر تحریر کن خط سجات
 ۴. بھیر ذی رتہ جدید
 ۵. بھیر طامی کو حق از دوشنود
 ۶. بھیر آن در ہمت معرفت
 ۷. بھیر آن ناظر پیر سیف معنی
 ۸. بھیر از نور سفید و دوالا
 ۹. بھیر آن صاحب حکام دقلم
 ۱۰. بھیر از بسکہ بکروج لطین
 ۱۱. بھیر شیخی کہ ابو امیست
 ۱۲. بھیر آن ابر کہ رحمت بارست
 ۱۳. بھیر پیر یکہ در شغال تو بود
 ۱۴. بھیر آن کہ شرف نور عظیم
 ۱۵. بھیر آن بادی دین غوث نام
 ۱۶. بھیر صدر یکہ تو خدند از دوا
 ۱۷. بھیر آن کو کہ معنی ہفت
 ۱۸. بھیر آن را ہر علم یقین
 ۱۹. بھیر حق کو کہ شہاب نام
 ۲۰. بھیر طے سادہ روحانی

۱. اگر تو سین قماش اوے
 ۲. احسن من حسنات انشہ
 ۳. حسن بصیرہ رقیع الدرجات
 ۴. عربی دل بہر اندیشہ نے
 ۵. اسے بمقصود رسد برہ داود
 ۶. عارف کرخ حقیقت معرفت
 ۷. حضرت خواجہ سری سقلمی
 ۸. کا فزیر و سپہان شیخ چہنید
 ۹. کہ محمد برویم ست علم
 ۱۰. عالم صدق محمد خفیف
 ۱۱. جفت با حق و زبائل طاقت
 ۱۲. نام نیکش حسن جان راست
 ۱۳. قطب دینی کہ ز ابدال تو بود
 ۱۴. ہم کہ یم آمد و ہم عبد کہ
 ۱۵. رہبر راہ ہدی عبد سلام
 ۱۶. محترم ملک سمرقند از دوا
 ۱۷. عالمش شیخ شہاب لدین
 ۱۸. شیخ موصول بہ فخر الدین
 ۱۹. مسند آراے عظیم اشائے
 ۲۰. فخر ثانی کہ بود لا ثانی

بہر سرور و سرور کے کہ ذات اور احوال	بہر رعنا لحم بود آن بد رنگ سال
بہر آن کو بطریقیت سلطان	بطریقیت بجنیت سلطان
بہر آن پر توحی شیخ حکیم	محمد سرور و علین سرور علین
بہر شیخی کہ براہ نسبش	جس کنز الہیہ سے آتشش
بہر از نور ہر افکندہ نقاب	شیخ احمد کہ کجین داشت خطا
بہر آن سید سادات نصیر	پر سپہر شرف آن ماہ منیر
بہر آن کو فرست ہمت راند	عالمش شاہ تقی الدین خواہ
بہر آن راہ نام نظام	غائب از خود بجنود کے دوام
بہر شاہ و دو جہاں الہی	ہامہ و مرشد دین طاب ثراہ
بہر آن تیر قضا راہ پر	سید پاک محمد جعفر
بہر آن عارف حق شاہ طویل	سور و مرمت رب جلیل
بہر آن شاہ محمد معصوم	صاحب دولت سرید معصوم
بہر آن کو سو حق راہ پرست	حسن ہم علی مشہورست
بہر آن سادک فردوس نظام	شاہ یحییٰ العیسیٰ دارد نام
بہر شرف پیر ہر	روحہ حسلہ برنیش شونے
بہر پیرم کہ جمال علی ست	کر کمال کمال علی ست

از حضرت شاہ محمد معصوم یک واسطہ بحضرت شاہ حسن علی قدس سرہ
و واسطہ بحضرت شاہ حسن رضا قدس سرہ میرہ

بہر آن راہ و صدق و صفا	کا ہم پاکش حسن آمد بوضفا
بہر شاہ کمالی ازلی ست	مشہور شاہ محمد تقی ست

<p>باجمال و شرف سگین بود</p>	<p>بهر جری که علیم الدین بود</p>
<p>مناجات درگاه مجیب الدعوات</p>	<p></p>
<p> و اصبیا را گزید و بر خط گز درشت گریزم نه گریز همسر از دو خواستارم بود و ام در هر سو جا طلب راز و رازده در هر رانی ترم در خطا و انم و دایم در صواب گنجه و جبرم به ضاعت کردم که گنجه است از بهمن و شوارم جز شقاوت چه سعادت دارد با من اینده خند ایا چه شود این زمان از تو گریزم در تو ایکه در دیر و دل هر دو دهن ره منی تا شب حقیقت مارا تقدیم از بهمن از زانی کن بیزیم شمشاد شهادت در کام بر و در حبان با میان باشم تا م پاکت بزبانم جاری در و لم راه نیاید و سوکس </p>	<p> عفو کن از کرم و چه در خط بگذر از من به شمول همه نیت که چه بی راه فرس تا ختم و دوس با چه بر و چه بشب و پس راه نه رانی ترم بهر و نیار و دین کرده خراب شک یک فزه در طاعت کردم در نه عسر نکردم کار هر که طاعت در عبادت دارد حرم ام و که فر دایم شود آید و چیت در یزیم هر سر کنی از غولیش دل و دیده تنی بکشا باب طریقت را را مشکلم آن آسانی کن اهل کم بهر چه ریزه در جرم در و در عسلان باشم که درون بکشی یا بار محکم کنان کنی از صدق اس </p>

چون با سوادت شوم همسایه
گر دو از خوشی بخت پیر اول
هم از فضل تو بخوانم و شوم
چشم دارم و فواید و ذکر
روز و محشر چه کشائی در بار
اسے ترا ملک ملک کرده بخود
چون بعمره فان شودم راه فرزند
سا غم ده زخم و حدت کل
بسم تو حیدر عطا کن محرمات
بر کفسم نه زبانی فتنه ایاغ
بکشتا فتنل دلم را بکلید
خلعت معرفت تو بخش بر
کن با فضل و عنایات و کرم
جذب و ده که گشته شورش و حال
بخش تو رفیق ز بخشایش عام
باشایم سوئے هر شئی که بصر
خون بصر تو کنم ننگ راه
سوئے وحدت چون ایم بنگ
در دل من به اسے رب حضور
در غم لوق بود شمع و بار
در دل من کذا سار و رود

من زود و تو بر من سسر پای
بر چشم باز و در حسن سل
اعظم از لب لایه دانه
در قیامت هم اندر کج عالم
از حسنا هم نکتی سید کار
کائنات از تو دور آید وجود
عمر کوتاه رنیت دور و دانه
که بود رشک نه نشانه
تا دهنستی ترنم لاف و گزاف
در دلم ده ز غم و فتنه سراغ
تا ز غیر تو بر من بیم و امید
بر سرم نه ز سعادت افسر
تبع سنت خیر البشرم
استی خویش تا نه بخیرال
که بر دم عشق طریقت به تمام
جست تو بچشم نه نماید بنظر
باده عقل کنم صد باره
با خلائق بودم صلح جنگ
غیبت از طیش تو قرب حضور
با کسی جسته تو ندارم سر و کار
بود من در لطف تائید وجود

هر که در روز معارف سالان
 هم چو عواصم گرسه گروم غرق
 دلم از نور تو محسوس شود
 با غروب دم آید در سوت
 رشحه ام بخشش جام عشاق
 بیم او باد با عرفان و رجوش
 گردم از شادی و از غم آزاد
 شوم از رجوش خسرو بیگانه
 عشق گروم به محیط سینه
 شوم از هستی مطلق باهر
 تا کنم اسم تو چون خاگردم
 باطن من صدف را ز شود
 کند از مستی شوم بی باک
 رسته از غیر تو دانستم مرا
 خود فرو و آب بحیرم دل من
 گر چه غم نیک ندارد آئین
 خاطر از جابه نهسم و کسب
 ستم و جور ز بونان نکشتم
 رنج من گریه آسودگی است
 مناسبات و تو میجو هم
 بغریب و بغیور و تلخیص

از دوشالم بغض شایم و امان
 دریم معرفت از پانام فرق
 طلعت از خاطر من دور شود
 اوست عشق شوم مست است
 شمعرت نام به نام عشاق
 دریم عشق و زخم جوش و خروش
 گردم از بند دو عالم آزاد
 در ره عشق شوم من زانو
 خود شوم بجزر بی طبع
 باطنت بنیم و بنیم طاهر
 بر سر لوح سما که خودم
 نطق من همدم اعجاز شتر
 ننگ ناموس گریبان صد چاک
 خلق اسیر تو بخوانند
 که بلیلی نذر محمل
 غم بده در دلم اما غم و دور
 زخم پیش سلاطین نام
 بهر نان منت دوان
 هستیم گریه آلودگی است
 که دهره سوی بیت
 خول ره گیر نگرد و بلیس

بنیم از چشم دل و دیده جان
 هاشم که گفت دست استوس
 این سعادت بودم چون حاصل
 آیم انعام معاصی بفرکش
 کن فرارم و داخل من باز
 نمک سد سبزه من شام و بچاه
 نفرتم و بدلی ز نام شراب
 چون بامرت کنم قدام بجان
 راه کم کرده ام اند زلمات
 بهر دل عقده کشای نهست
 اهل غم را بطرب شادان کن
 گر چه بالوث تمام آمده ام
 از دله زا و من اندا بچنگ
 تا شوم از ستم نفس بها
 به خفا و به نسیان و به عیان
 بود دست سست و چو دست ضعیف
 روز محشر جو رسم در عرصات
 سیریمی به نگاهم بختی
 رو که دل زد و بهمان سوختن
 بود در بیت نقد سبب باشم
 افتد او از اقامت چه بکوش

جلوه کن به نسیان و بچان
 از در پیشش گدیان بکوش
 در یکا شودم گوهر دل
 با معاصی نفوس و دشمنی و شر
 بر کوع و به سجود و به نسیان
 تا رتبج ز سبجان افش
 عا که گوشت میم جام شراب
 چون کشاید بر خشم پای چنان
 و ده زتوفیق مرا آب حیات
 چون خضر راه مناسی بهشت
 دلم از معرفت آبادان کن
 طالب رحمت عام آمده ام
 که کنم سوک مدینه آهنگ
 در ریاضت نکند و خل ریای
 غیر ذکر تو نیارم حیران
 تا چه آید ز من زار و نحیف
 سیما تم به نماه کس حنات
 و نکه عزت و جاب هم بخش
 بس تمنای سر کوک و لیس
 سجد ریز و نقد سبب باشم
 آچه محراب شوم عبده فروش

بسکه دیوانه رویت کردم شرافت آنکه شیطان دل را شکر و شوق لب که هر روز مناسبت ریزد و چون در گرد شوم از رنگ بسیار سنی	جببے سے سرکویت کردم عشق از غول بگردان دل را درشت ناسے تو زبان شکر ریز از طلاوت دینم برگرد چسبده آراسے عذرا آفتنی
---	--

شجر فیروزان ملک شبنم که بخت شاه امیر الدین محمد حسن می رسد

بسم الله الرحمن الرحيم

بهر مجازا عیب عین رب بهر دین که بشان جلی بهر حسن آنکه چو ماه تمام بهر ملک غریبه و فرشته نفا بهر شب بر باق حلیم بهر غنچه جعفر صاوق و ماه بهر بدل عرش ترن بایزید بهر حجاب نثار کوسه عین بهر سخن زنده بخود قانی	الحمد لله رب العالمین بنیت قناریچکس الا علی کون در آغوشش پیمبر مقام حضرت سجاد و سبحان و نهان مشعل قلیات و چراغ نظم مقدر مدتش بود آرامگاه راه رو عرش برین بایزید خواجہ قنایان جهان بوج حسن خواجہ ابوالقاسم کرگانی
--	--

این سطر از اینجا یکی بحضرت بزرگوار ساج و یکی بحضرت بزرگوار علی رسد

بهر سحر کمال عشق صمد بهر یوسف و یوسف عبد عشق	خواجہ دین بوعلی فاضل شاه یقین یوسف کنعان عشق
---	---

عبدالحق شریف مجددان
 خواجہ عارف مروتی صفت
 حضرت محمود ایاز خدا
 خواجہ علی خواجہ رہا ستے
 خواجہ محمد ساسی بنام
 سید سادات سیر کلال
 سکائین سلک بنامش زدند
 چرخ نیاورد و یعقوب چرخ
 خواجہ اسرار عبید اللہی
 حضرت عبدالحق سلطان دین
 خواجہ محمد کیمی نور جان
 نامش مشہور بعد اقدس
 نور خدا سید نابو محمد
 دوست محمد شہدہ القاب او
 حسرت و شیرینیش کنیز و علام
 قطب نام سید اسد اللہ
 سید اسرار بطون و غیوب
 قطب حقیقت حسن علی
 شیخ جهان سید کیمی علی
 مولانا سید اشرف علی
 انکسیر بیان درشت کمال

بہر چہان خواجہ دعوت کمال
 بہر پراز سکرے معرفت
 بہر بچان واقف راز خدا
 بہر شہاب حق و دین نبی
 بہر بہین پیر و خیر الانام
 بہر رئیس ہمہ اہل کمال
 بہر بہا کے کہ چشم بند
 بہر نگو سیکہ ہفت و چرخ
 بہر زحمت فقر آگہی
 بہر بکشف اور حق یقین
 بہر خبر دار دستہ نہان
 بہر بزرگی کہ غلامش شہادت
 بہر سراپا ہمہ صدق و صفا
 بہر خلقی کہ بختی نگر
 بہر چنان خسرو و فراد نام
 بہر برا فلک حقیقت چو ناه
 بہر شہد شہم پاک از عیوب
 بہر شہد شہد فیض نبی
 بہر دولی و شہر و مملوولی
 بہر چہان شہد و تقابلی
 بہر چہال و چہال علی

و یک واسطه دیگر از حضرت شاه قمر و قدس سره بمولانا برهان

بهرستان خمر و فساد و اقام	نفس و شهواتش کینه و عذاب
بهر بنیاد شد برهان دین	در پی عرفانش بر زیر نگین
بهر بنیاد شد کامل بعشق	حضرت عشق آن مد کامل عشق
بهر زین نیک صفات آمده	در دو جهان بود بر کات آمده
بهر شه بود احسن با خدا	با وی دین مرشد فرخ نقا
بهر امیری گشته بدین است	را هر و منزل حق الیقین است

واسطه بود بین شاهی که در آن فیض می شود و این واسطه از حضرت سید گوشتا این قدس سره و حضرت شاه قاضی شهاب

سیر

بهر مظهر شد برهان حق	کز غم عشق آنکه جگر داشت شق
بهر ادلوا الغم شد با کمال	آنکه مبارک شد و سید جمال
بهر بیان پیرو خیر الانام	بسیکها مقبول همه خاص و عام
بهر علوم و تربیت دین	شاه قیام آن شه غلت گزین
بهر سبایک بدین یافت نام	آنکه جهانی است از دو با حرام
بهر بر اطمینان شد انقب	در ره دین غم نرسی اصفیا
بهر محمد شد بود ایختر پیر	کامل و بس عارف در و نصیر
بهر شه بود زین پیر زمان	شکل آسان کن پیرو جوان
بهر گوشتا این شه دنیا و دین	روشن از و گشت زمان و دین

شجره سلسله تا و رید بزرگان شمسرام که فردوسیه مع القادریه است

و بفرایش معارف آگاه خدایان و ستگاه اعز مولوی
 شاه ظهیر الحسن صاحب دام برکات در پیرایه نظم
 سرشده اند

بسم محمد صدف کائنات	مولو بر مکتون تہ بحر ذات
بسم علی بو الحسن دیو تپ	در صف اصحاب جولب لباب
بسم حسن بصری پس خورده توله	علم نبی از دلش آورده جوش
بسم حبیبی کنعان و عمان	دل عربی دارد و عجمی زبان
بسم طائی که خور از جستجو	دیدند داود قفای چو اود
بسم بکل صلح جو معروف کرخ	چرخ نیار د پد و بقا د چرخ
بسم زین قدوه عالم سری	آنکه پیچید ل کف ہمسری
بسم جنید آنکہ با فضل حق	بر درہ بطاعت ز لایک سبق
بسم ولید زاکرام او	شبیخ ابو بکر مژد نام او
بسم علوم مرتبہ مالی تقام	غوث دو عالم ابو عیاس نام
بسم سبق بڑہ برا صاحب فضل	حضرت ابو الفضل و تراب فضل
بسم قدم ساس رقاب ہمہ	شیخ ابو القاسم جباب ہمہ
بسم سہ جملہ شیوخ زمین	اسم سداش علی بو الحسن
بسم طاع عبد الوہید	این بہارک بہ قریب و بعید
بسم علی زشتا سہ ہمہ	مخمس محبوب خدا سہ ہمہ
بسم ضیاء دل و دین نجیب	عیسی روحانی در وحی طیب
بسم شہ قمر آن نجم دین	کہ گذشت گشت سگ از داصلین
بسم تلب زمان سیف دین	آنکہ رسیدہ ست بہ عین یقین

بهر شمع بدو ز چو بدو یک سال
 بهر شمع در کون که فروزین داشت
 بهر شمع با الحق در دین و دله
 بهر شمع بشارت پریشان
 بهر شمع در شمع بیان حق
 بهر شمع یافت از کبریا
 بهر شمع کشتن دار السلام
 بهر شمع رونق دین سینه
 بهر شمع که بدین نام یافت
 بهر شمع خلیل آله
 بهر شمع همان خواجده که با معنی است
 بهر شمع اسرار خدایان

بهر شمع قند جمال جمال
 بهر شمع همایون فنا و بقا است
 چاشت خورشید مائیل کاسه
 گیسو دوازده نور و نور شرف
 کرم حشمت آنکه جگر داشت شوق
 قطب مان شاو جمال و لب
 قبله دین حضرت حاجی قیام
 حضرت بهر شمع معجزه
 آنکه زخم آن دل جام یافت
 کعب عرفان و فلک بارگاه
 شاه ابو الحیر که فروزی است
 بو و هنر دیوان شعر بگوید

این واسطه از اینجا یکی بحضرت میرد گوشتین سره میرد

بهر شمع افضل و از حد شریف
 بهر شمع که بحق شاه است
 بهر دل آگاه زرب جلیل
 بهر شمع فقر که باور بود
 بهر غنی که ز فقر است
 بهر محمد که هم اسحاق بود
 بهر جناب شاه عالی کسر

سرور دین شاه محمد شریف
 عالم و هم عابد و هم زاهد است
 عارف حق شاه محمد خلیل
 شاه فریدی که بدین فرد بود
 شهرت نامش فقیر افتد است
 شیخ زمان مرشد آفاق بود
 گشته بهر محبوب علی شتر

بہر بزرگی کہ در دے یقین
خواند جهان شاه چیمش بر زمین
ہذا سلسلہ پیران سلف در یہ ضو ان اللہ علیہم جمعین بنوع دیگر
کہ از حضرت مولانا محمد موسی صاحب حجت اللہ علیہ سیدہ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

<p>احمد مرسل ختم برسل آنکہ خدا کے ستود اورا ختم برسل را نور العین آنکہ بود نامش سبحا و فرش مقام و عرش خیم جعفر صادق ثب الدین موسی کاظم خیروری مختار ملک پابویش عاشق رب قلق معروف چست بفرش تاج سرے مرجع اہل فقر و فنا بحسب آب و آتش عبدالوحید عبد عزیز شیخ ابی الفرح طرطوس یو الحسن و ہم نام علی ابن مبارک ابی اسعید</p>	<p>بہر شہاد می سبل بہر علم شہیر خدا بہر جناب امام حسین بہر امام زین العباد بہر محمد باقر امام بہر امام صدق گزین بہر امام ہرود سہرا بہر علی کہ لقب شیش بہر عارف حق معروف بہر بقر سراج سرے بہر جنید آن راہنا بہر شبلی حق خواش بہر شاد عبد عزیز بہر ظہیر یوم حبوس بہر یاد در زاد و دے بہر علی آن پیر شید</p>
---	---

غوث در عالم کے الدین
 عبد القادر جیلانی
 عبد القادر جیلانی
 عبد القادر جیلانی
 عبد القادر روح طیب
 عالم باطن ہم ملک ہر
 طاقت اکبری یہ یقین
 محمد الدین بغدادی
 شد بے لالا مشہور
 اہل رموز فرقا نے
 نور الدین در عرف کبیر
 ماجور نشان یقین
 پابر کوع و سر بسجود
 میر علی ہمدانی
 راہ نور و سبع طباق
 در رہ ہمت گردون نش
 واقف سر خفی و سہیلے
 زو شیطان ہر دم بہنات
 آنکہ حسن محمد است
 آنکہ محمد شہد حسن
 شیخ یحییٰ مدنی

بسم اللہ شمسہ برین
 بسم حبیب سبحانی
 بسم طلب ربانی
 بسم غوث صدائے
 بسم فیض الدین و نجیب
 بسم عتداریا
 بسم مجسم ملت و دین
 بسم کوس زن راوس
 بسم رضی الدین کہ ز نور
 بسم احمد جرتا نے
 بسم جناب و شمس ہر
 بسم علا الدولہ و دین
 بسم یاز حق محمد و
 بسم طیب روحانی
 بسم خواجہ ابی اسحاق
 بسم محمد نور بہ بخش
 بسم محمد ضمیر علی
 بسم محمد ضمیر نقیاش
 بسم جناب ست است
 بسم جناب شیخ زہد
 بسم بنی راہم و سطنے

بسمه تعالی	روشن خلد برین شود
بسمه نظر شود	مکشش ادر رنگ آباد
بسمه کرم	مکشش الدین و مولانا
بسمه باد بقی	نور محمد نور محمد
بسمه جنابان	کوست سلیمان ماموران
بسمه جناب هی	خواجه محمد باهو

من بدرگاه سميع الدعوات

اے تو سید سبیه همه	اے بسوے تو همه
عفو تو راه کنان گناه	رحمت تو خواها ماه
خوف جیس درجائے نبیان	بنمودی از لطیفان
رشته بهر از هم پیوست	هر که زود تو منعت
گشت عشقت مست الت	عون تو داد بهر است
جون بودم دین یا اسفی	ماندم در طلب نی
فلس بدو شیطان لاهل	می نبرد از عشم دل
هر سوالت چیست جواب	در دست من روز حساب
دقت کرده سید مایم	پراز بر رگنه مانم
پنجه تر خان مایم	اشد تر مان مایم
هست دل آخری یوب	ای ناست کشاف توب
بر کرم تو مدار ماست	بسته فضل تو کار ماست
ده بدلم از عفو توید	نیتم از تو گے نویسد

پیش فصل نوزاد ز شاد
تر شودم به ازین دامن
کن ز نواست زودنه ویر
در دل هر که نه عسفا نیست
مشکل پیش از آن کن جل
دل و غم آنکه هم آساید
گرچه پراپا حصیاسم
نیست جز این مقصود و مرام
دست و دهر این دولت کے
برو این فکر از بهوش
در ره عسفا نم دل تنگ
کرو کے این نکستہ جل
کے یا ہم بن سوئے تو راہ
کار تو شدت گاہ عطا سہ
دل چو شود و نارغ از غیر
بخشش ز فضل و لطف عظیم
افتد بر هر شے کہ لب
پیش رسانی در مہ حال
ن و حسانیت کہ گشتہ
چون بر دارم دست دعا

معصیت بود بسیار
چون تو را ہم رسم رحمان
دین حس و هوا یک سیر
یا همچون میرا نیست
کا پیر بر یک اجل
سنگ و تو جبین ساید
ز آن کہ رفت پیشما نم
مشکل است رسد بہ تمام
در ریا دم چون لب
در ستم و زخم و شوش
سے عسفا رنگ آہنگ
تاجہ است بر و رازل
پر بخت ہم پر ز گناہ
گا آہ و غم و گاہ رجا ست
کعبہ شود و چشم دیر
دین حق بین قلب سیم
سز تونہ بین چشم دگر
اکمال و صدق مقال
و حقا قیستہم تو شہ
حاجاتہم کہ جسد روا

شجرہ پیران سداک ہداریہ ضوان قد علیہم السلام

بسم الله الرحمن الرحيم

<p>محمد خطیب خوان لے مع اللہ کہ در ایمان نخست ادیان تو رفت کہ از دوسہ شد نور دایہ عرفان یسین عشق یسین الدین شامے کہ باشد کوب سج حقیقت لبش را با نیچی اعظمی بدیع الدین مدار اہل شے</p>	<p>بخت مرسن در گاہ بہ پیر اولین مدلیق بہ عبد اللہ عرفان بان دین متین جامے بہ عدیں الدین شطرت قطب و جہان رشامی بنور حق ظہور حینے</p>
---	---

شجرہ پہ قلم در یہ رضوان اللہ علیہم

<p>محمد خطیب خوان لے مع اللہ کہ ز اہل عصہ در معرفت پیش ز تائید نگاہش نگ موسی کہ شامان چون گدایش بندہ در قطب الدین بنیادول لقب یافت شہ ملک یقین شاہ محمد سہمی باشہ عبد السلام ست</p>	<p>بخت مرسن قہ در گاہ بان عبد العزیز کیش بشاہ دین جناب خرموی بفقیر خواجہ نجم الدین پارسہ بہ بنیائے کہ بنیائے بہ یافت بان قطب دین شاہ محمد بان پیرے کہ بس عالی مقام ست</p>
---	---

ایضا شجرہ پیران سلک در یہ رضوان اللہ علیہم بنوع و غیر

<p>محمد و دستدار قرۃ العین بزرگ از جملہ یاران پیر</p>	<p>بان فرمان روا کباب غرین بہ مدوح خندہ مدیق اکبر</p>
--	--

بہ یو اخیر آگر شاہ صاقلین است
 بہ قطب و دوجان طیفور شامی
 بہالی بارگاہِ رذات اقدس
 بہ عبدالقدس مکہ کا نذر آئین
 بہ پیر سید گاہ اہل عرفان
 بہان شاہ حسام الدین پرائیز
 بہان از لوث دنیا پاکدامن
 بہ شیخ بنی بان توحید دوست
 بہان حاجی حمید ان صاحب دل
 بہ سر انداز خوش سالک راہ
 بہان سید نصیر الدین کہ عالم
 بہان سید تقی کز اتقا کیش
 بہ وقت پاک صاحبالت وصال
 بہان ہادی کمال اللہ رہنما
 بہ شیخ وقت سلطان حقیقت
 بہ خوش خلقی کہ در لفظ مسیحی
 بہ منعہم کو ز فضل نعم پاک
 بہ محبوب کہ چشم جان بر دیش
 بہ شیخ دین کہ در عالم ولی شد
 بہان اشرف علی فردوس کن
 بہ پیر بن جمال آن نور سجا

علم بردار ختم المہر سلیم است
 لبش را با پیر شیخ العزیز
 بہ بیچ آن ساکن بیت المقدس
 گوایانش چو شایان و سلاطین
 بہ بیچ الدین بدار اہل ایمان
 کہ در عالم فتاد و رفتش شور
 شہ فردوس ملک شایق قاضی
 شہ یو الفقیر و ران پیر سیرت
 سپہر مت را بدر کمال
 شہ عبدالسلام آن شاہ دیگاہ
 از وجوہ نصرت جملہ باہم
 خلایق جبریلہ مشغول شاییش
 نظام الدین بزرگ کمال الحال
 بنامش طلق اہل اللہ خوانند
 محمد جعفر آن پیر طریقت
 خلیل الدین خلیل اللہ جہنی
 شہ سہ فرادوان کردہ اوراک
 حسین با علی نام بکوش
 معرفت عزت شیخ علی شد
 کہ اشفاق و رحم را بود مخزن
 کہ آمد در حکم الفت و ریت

شجره ارکان شهرسرام بفراشش مخلص و صمیم قلبی مولا
حاجی مصطفی طاهر بحسب صاحب قلوبی کنان متوهنا و عرفان

آبان فرمان را القاب حسین
باسد ار علی سالی مقامی
بحب انباز رشتن اسلمی
برزین العابدین و فخر عباد
بماهی که بر فانی ما هر آمد
چو جعفر کز زینتی خلوش
بکلام موسی کاظم ز شفاق
آبان که سالک راه منا بود
پس سر دشت آنکه ز بحر شغرت
پس آن سیری که به مال
بر بوی اقامت که نشسته در آن
پس شبلی که بشتوق عفت محبوب
آبان که است شهر خوب ز فضل
آبان پیر که فرود پیش درین
بیطیار طبع کشف و اسرار
پس شبنم پو سعب در بار
پس محی الهمین که پیر بخشش است
بایمان و بسام پیر آفاق

محمد دوستدار قره الحسین
که خون شد جاده از وسه و کلامی
حسین آن ذوقی و ضلالتنا به
شهر سجاده دین شاه سحر باد
تبریفش محمد باقر آمد
شده صدا و ق بی صدیقی جموش
گلستان رحمت خواندش آفاق
سیمی با حلی سوسی رضا بود
همی از دهنه در سر که محبت
نخسته بر زین بهشت و نود سال
بر که مرغ عشق آمد نشیمن
از غیرت لعن سلطان دشت طلوع
که عبد الواحد است و هم ابو الفضل
همه ابو الفرج طوطو پیش خوانند
شهنشاه حقیقت بود حسن نام
که بر نفس دنی را ندهد پلاک
قدم بر دوشش جمع اولیا بهشت
ابی بکر زمان هم عبد رزاق

<p> شہ کون و عکلا بوجہ صالح انصر بحسب معرفت اہل بیت تافرق شہ عرفان شرف الدین و تکیجی فروزان کو کب پیش طریقت کہ رحمت بردار نفس تا دم صور کہ مدش تکیہ گاہ و غلہ سند ز رستی فانی ہر سبب فقر شدہ شام ہمار کلام کاش ولی و قطب بدوشیخ دوران بجوشش اندیش ہر نہالے فروغ و رون کاشا عشق کہ باشد درہ عرفان یگانہ سسی با شہ عبدالکریم ست برج معرفت تا بندہ اختر کہ دایم تعلق ہر سبب معارف کاشا شہر با شہ بود با حسن قیاسش و طریقت تا قیامت سما ابرجت حق بر سر خلق </p>	<p> بحسب تحت کہ خلد برین انصر آں شاہ عباد الدین کہ شد عرف بہ پرفیاد نور سیما بشاہ شمس و شمس حقیقت آں شاہ علاء الدین پراز نور آں شاہ شامہ بلدین احمد عبدالباہا سلطان ہست فقر پیشیخ عمر کز تدر گزشت بہ باہمی ز ماہ شاہ عثمان آں شاہ حسن بحر معانی آں شاہ عمر فرزند عشق بہ عبد القادر قطب ارمان آں شاہ ہی کہ در خلد فیہ سید بشاہ تجسم دین مہر منور بہ پیر و کبیر ان شیخ عارف آں شاہ جمین الدین شمس بہ شاہ دین قیام دین دولت بہ شاہ شمس و دین بر خلق </p>
--	--

شجرہ نقشبندیہ مع القادریہ و یک مصرع نقشبندیہ یک مصرع قادریہ

اے محمد تو اشرف بہائنا	جاری بہائناے تو رہائنا
------------------------	------------------------

کے قسم کہ ذات
 پنهان و من زلفت پیدا
 گفت از تو دور بود و نابود
 از خود کسی اگر توانا
 چون من بود کسی گنهگار
 بنید نگه من یک سامان
 ویریم بسند و پستی
 و امان ره ز کجوشم
 از سوز غسل جلفکارم
 از فضل بیان آب باری

حیرت زن و هم در صفات
 و در هر دو ظهور تو هویدا
 معصوم بقدرت تو موجود
 ابد حشر و حکیم و انا
 آلود و ناستون گردار
 چشم خشک و ترست و امان
 جز عفو تو نیست بندوبستی
 افسرده ز روزگار خوشم
 خاصان ترا شفیع آرم
 گلزار رجا آب باری

آغاز شجره

از بهر رامیر و بر او ایان
 از بهر ابو الحسن شجره
 از بهر ابو یبرکات
 از بهر جناب حضرت عشق
 از بهر جناب شاد برهان
 از بهر جناب شاه فرید
 از بهر دوست مامد
 از بهر ابو العلاء بیب
 از بهر عبد المذریک
 از بهر جناب شیخ سحبه

آن حسن و جمال روئے عرفان
 کو شرف ناس بود و در دهر
 همچون یحیی ستون اوقات
 همان چون حسن آیت عشق
 آن منعم گنج فقر و عرفان
 مانند خلیل ز غم آزاد
 جعفر و ذلت آنکه بود و در جبر
 کو ز اهل افتد بود و لاریب
 زویانت نظام دین لولاک
 کو متقی دست و تفتی

از بهر جناب عبد حق کو
از بهر عبید پیر حسار
از بهر شہر طریقی یعقوب
از بهر علار دین دولت
از بهر بہار نقش بندست
از بهر رامیر کان کلال است
از بهر محمد سما سے
از بهر شہ علی عزیزان
از بهر برایا زخا ص محمود
از بهر جناب عارف حق
از بهر جناب عبد خالق
از بهر ابو یوسف آشاه
از بهر ابو علی جہا پیر
از بهر ابو الحسن چہا ہی
از بهر ابو یوسف قاسم خویش
از بهر ابانیر بدست عام
از بهر شہ امام صادق
از بهر جناب شاہ قاسم
از بهر شاہ فقر سلمان
از بہر صفات نیک و صوف
از بہر از جمیع صدیق

بون است لہیر و ہنیک
محمود و یقول و فل و کر دار
از فضل و لہر چہ مطلوب
بنیاد و دل و قلب با حقیقت
بحکم الدین است و پس بلند است
در ذات مبارکش کمال است
اگر کو قطب عالم حق شناس
مانند شہا با قطب دوران
کش ہجو پنجاب دولت افزود
چون محی از معارف حق
مانند الامام عبید خالق
چون ابو الحسن از خالق آگاہ
چون حضرت یوسف زمان
چون عبد عزیز بادشاہی
ہمچون ابو الفرج معرفت کیش
ان شاہ رحیم دین و سلام
ہمچین شہ بولعاشق
مانند جناب دست و ایم
مانند سری سر عرفان
معروف لغت بقدر معرفت
کو یافت ز حق نسبت تو نیک

از بہر نام موسیٰ	کش ملک و ملک بہ پای موسیٰ
از بہر کاظم غنیظ	مشہور انام کاظم غنیظ
از بہر چون سیم	شاہنشہ وین نام جعفر
از بہر است خلق	ہادی انام و رہبر خلق
از بہر جہم عبا	کوزین عبا و وعایدین زاد
از بہر حشہ حق	ہمچون خورشید نور مطلق
از بہر علی اکمل	بعد از حنیفہ کمل فضل
یار بر سوئے بخت	یار ب مجسمہ بنت

سمیٰ القہ الرحمن الرحیم

بشاہ ولی اقصیٰ ذوالجلال	پدشاہ دین دار فرخندہ حال
بشاہ حسین انبار	خدا یا بسوے خود مرہن
بشاہ حسن ابلیکال	بعشق خود مرہ خدا یکال
بشاہ محمد حیا راے کریم	خوار و در راہ دین مستقیم
بعبد احمد آنکہ بارتست	باسدار دین کن یقینم دست
آبان شاہ رکن الحق و کرمین	سنور کن از نور عرفان جبین
بخواجہ معین الحق اسکر و گ	بلطف ہم حاجت من برار
باہرار آن عارف قطب دین	مراجاے وہ در بہشت برین
بخواجہ علاء الحق خاصہ دیش	مرادار ثابت باخلاص خویش
بشاہ علی مخزن معرفت	کس نہ بلبل گشتن معرفت
بشاہ ابوالفتح روشن ضمیر	و کم کن ز نور سارف منیر
بمخدوم قاضی شہاد لیا	مرا بگذران در طریق ہدی

به عبد الله آن پرستار خاص
 بشیخ محمد جمیل ششم
 آن حضرت عاشق خویشین
 بشیخ حسد اقلی عشقه دلم
 آن بواج حسن پر خرقانیم
 آن ترک طوسی مظفر بنام
 آن خواجہ اعرابی حق پرست
 بخواجه محمد که او سغری است
 آن خواجہ بیطایه بایزید
 آن جعفر خویش صاوق امام
 با سدا ربافت امام زمان
 به فرین العباد آن شهیدین
 بحق حسین شهید جفا
 بحق علی شاه دلدل سوار
 آن شاه تلم الا نبی مصطفی
 خدایا آن سرور کائنات
 پیامر زو جان نجلد برین
 ترقی بن دولت عشق را

تو با ذات خود را
 کرم کن بحال
 بعقبه مرا
 مرا از کرم و ناماستد ام
 بیفزا بهر لیلان یمانیم
 دلم دار در
 مرا سازنی تم توحید مست
 بصدق و قیاس کرم عز و ذلت
 و درون و بیرون خود کن مزید
 بنامین کرم سر من احشام
 بدینا فیکان کن مرا کامران
 لیکن عفو کنی گناهیم مبین
 بایمان مرا بر مدار لبقت
 خدایا چه حاجت من بدار
 مرا شاد و آری بهر دوسرا
 بعقبه مراد در دوزخ نجات
 کرم کن بحال من در برگزین
 که مرا بهر از تو تراست خدا

حکایت شجرات طیبات

شنیدیم چنین از کلام رسول
 که آمد بهر اهل معنی قبول

از شدت و سرگردان نوب
 زمین و ستم آور و روح الایمن
 زمین افکن این مغرور و دروغ
 زمین کن صدای نوازش بلند
 زمین عاصیان را رسان این خبر
 زمین خوان بران کینه سینه ریش
 زمین ده ندای کرم بالکوشش
 زمانه بگوشش بخور این پیام
 به بند و چوبکس در هر صفت آرز
 گریزد اگر هر کس از معصیت
 چو هر کس به سم بر زند لور را
 کجا برق رحمت کند جلوه گاه
 نیاید که اعمال بد از نشا
 ابطاعت چو روهر کس آورد
 که از بخششم بپسند و انبی
 گمراهی بود که دارم کیف
 گرایان از عاصیان کنند اجتناب
 بقدرت کند خالق خلقی دیگر
 به مانند شغول نسق و غور
 بدرگاه حق عذر خواهان شوند
 نسیم کرم را و به استزانه

حبیب خدا احمد حبیبی
 که اسرار نهایی زمان و زمین
 که دارم گناه جنایات بکار
 که غفران من هست عاصیان پسند
 که باشد مرا بر عتایت نظر
 که فردا بر حمت کنم کار خویش
 منم جرم بخشنده و عیب پوش
 که دایم ستار و غفار نام
 که از منت امشود چاره ساز
 در هم با گنجینت مغفرت
 نشانم بیا و ان عفو را
 چون من نیاید از خود گذر
 بپوشانند اکلیل غفران که
 که از فضل عید ما بر خود
 فزایسم ز رحمت کند خرمی
 انما ز من انما ز من انما
 نثار و نثار عفو خود و در حجاب
 که باشد در این طینت فساد شر
 که بر نوازند و طاعات دور
 طلبگار عفو گنایان شوند
 بعفو معافی شود و کار است

ایک جوش دریا سے فضل و عطا	برایشان گشت گاہ کوہ خط
---------------------------	------------------------

رباعیات

در نقبت حضرت امام حسین علیہ السلام ہر کہ ہر اسے حصول زیارت یکصد
و چیل و کیا ربا اول و حسنہ صد بار و دو و تخلص نیت و حضور قلب و
صدق دل و تصور حلیہ مبارک بخواند از حصول زیارت کامیاب گردد و
در یک چلہ یا دو چلہ

و یم روزی بجا غد تصویری	پیوستہ بہمستہ نور چون زنجیری
زمین ہرستہ یکے بنی و دو سینند	در حاشیہ از نسخ بران تھری

ولہ

سبیلین نبی کہ پاک طینت باشند	شمس و قمر سپہ رفت باشند
پیوستہ ووش قدس و آغوش و بند	زان سید جم ازل جنت باشند

مستزاد

بر زانوں پاک مصطفایت و یدم بنشستہ بنانہ
چسپیدہ با و ترا نہایت و یدم رو کردن فتراز
بر روح مقدست ہزاران صلوات بالاف سلام
اے سبنا فی علوی حیا ہت و یدم در عہد راز

ایضاً

در جہلہ باغوش پیہر بودی تابندہ چو ماہ
وز ماہ فلک بچہ جہلہ خوشتر بودی حقست گواہ
این منزل اقدس کہ مستام تو بوداے سبط بنی
در جسم کرم پیہر پاک گوہر بوداے اشد اشدا

	رباعی	
<p>رو سے خوش تو سیر نہ یرم صیفت بر خویش رگزنه میکش می یک سیف</p>		<p>ہر چند بجد و اعتدال سیدم کی سیف سدرہ چانم آیہ لاتلقو است</p>
	رباعی	
<p>ہمسر تو جہنم برادر تو بنود من سیکریم کہ دیگر تو بنود</p>		<p>در رتبہ کے برابر تو بنود آن یک نورست بنفسم شد و جا کے</p>
	رباعی	
<p>بر حسن سہا سے دلبر علی تو کی و امشد تو سے و شتم باشند تو کی</p>		<p>کہ نور حسن لم زلی شاہ تو کی باناز نشیندہ آن خوش نبی</p>
	رباعی	
<p>کز الوجود خویش تالی داری زان بر منہ ہر پیتالی داری</p>		<p>اے سب طبعی چہ جائے عالی داری در رتبہ خلیلی وہم سماعیسی</p>
	رباعی	
<p>حسن صورت بحسن معنی دار بر پائے بنی نشیند ار جادار</p>		<p>ما ہے کہ چہین طلعت زیبا دار نزد آن خوش کمال سبر آ و رو بہا ز</p>
	رباعی	
<p>واعقد دو عالم ز یکا یاسے تو باد برزالو خستہم مرسلین جاسے تو باد</p>		<p>اے سرور وین خلدا و اسے تو باد یا فرو شکوہی کہ ترا هست مدام</p>
	رباعی	
<p>محبوب ترین نسل آدم ہستی محبوب ل رسول اکرم ہستی</p>		<p>در رفعت و شان زمیں مکرہمستی بہر سب منظور چشم یعقوب و تو</p>

رباعی

در کشور جاہ چو نتوشا ہی نبود
بر چرخ جلال چو نتو ما ہی نبود
غوی زازل تا باید مانندت
زلف رتوره است و گاہے نبود

رباعی

روئے نبود بخور و سئے که تو سئے
طہی نبود بدین نکو سئے که تو سئے
در حسن خصال و در خصال حسن
کس نیست بدین فرشتہ سئے که تو سئے

رباعی

از بسکه قدم در رو بہت زد
از بسکه رضا جام شہادت زد
باتدر تو دست فلک تنگ نمود
زان خیمہ بزانو سے نبوت زد

رباعی

اے آنک ز تو ہنسے نکو سئے آہ
و ز ہر چہ نکوست وصف تو می شاید
بر پاسے بنی نشینی نیست عجب
نور نظری نظر پاسے باید

رباعی

اے رو سے خوش تو شیک و رابادا
حسن ہر روز و شب نزون تر بادا
چشمیکہ سپے تصور ت بند کنیم
از شمع جمال تو منور بادا

رباعی

اے خاک ورت بر سرم افسر بادا
فیض عمام تو سایہ گستر بادا
از بہر گویم من مسکین چہ دعا
بر من تو صد در و واکبر بادا

رباعی

اے رفعت و قدر تو نکو تر بادا
وقف خیل تو حوض کوثر بادا
در ایلات اسیری و مقام محمود
چاہے تو در آغوش ہم پیر بادا

رباعی

بجرام و براسه سرو و عوی گنزار	واندز دل عاشقان شکبای گنزار
از قاست خود قیامت بزیار کن	کار امر و زرار ایستد و ان گنزار

رباعی

از نخل قدش بر دل خیداحیه شود	آن طفل شود چو سرو بالا چو شود
امروز ز قاستش قیامت بزیار کن	زین واقعه جبرم که فر داحیه شود

سناجات

اے بگرامت ارم آرم است	بذل کن دولت تا خواسته
بیچ نشان مے نه در غیر من	در نظر سرم سدره خوشی من
نیست چو تو عیب پذیرند کس	عیب خرد عیب پذیرم تو لبس
چون لم از شوق تو بیا بگشت	بود جگر سنگ ولی آب گشت
خسل درین راه از ایستاد	ماند ز پا از تک و تاز ایستاد
فکریم از ادراک نشانی نیافت	من چه بیا بم که جانی نیافت
گشت تاه وقت جوانی مرا	بو که به پیروی برسانی مرا
تا گمراهنی شوم	مور و اسرار آتیه شوم
صفتی امداد کنه از گشود	کان زد و لم رنگ تواند زد
انچه مرا از تو بصوری ده است	صبر بران ده که صبوی به است
مے نشرد سینه سینه ایم	لینش کن شخه بینایم
بس که چو در حیدر گداز شوم	از سپای ایامی تو محمل شوم
کز سرامیان و یقین خودم	نام تو در انقیر نگین خودم
با تو نباشد چو شمشیر حاصل	با من باشد چو بیه حاصل

مجھ پر بتھکیرے خویش آو دم
 باہرے تو چو منم عیب کو ش
 سرچو فرو برن عجیب خودم
 در صد چشم نم از گوہر ست
 از در توفیق پیچان سرم
 چون خبلم از عل زشت خویش
 زشت بود خوب بود ہرچہ کار
 ریزم فیض کہ در یا شوم
 سکہ برین عیش جہان پا زوم
 بان الفت با یا غم رسان
 اے بدل از عنبر بہ خطر ساسے
 کم نشود نخل کرم از برے
 بسکہ نہال کرست دا و بار
 بار مساحی شدہ بر من گران
 ایکہ ترا لطف و کرم کار گاہ
 جب نہ کرت میںس و ہوا کیست
 چون بد خویش فرازم بری
 جب نہ بد خویش سپدم مدار
 شمع برافروز کہ چون لا شوم
 بستہ دلم سینہ کشایم تو باش
 سے مردم از بہر طلب چارہ سے

عذر اگر بیش ز بیش آو دم
 بے ہنرم من چو تو می عیب پوش
 خوار ز دنیا نے عیب خودم
 دیدہ جہا خشک کہ دامن ترست
 ہو کہ از ان گوسے سعادت برم
 با تو توقع بودم بیش بیش
 گر ز تو دوری دیدم دور دار
 وز پے پر در ویدا و اشوم
 بانگ سمعنا و اطعن از دم
 جو سے یم عشق بیایم رسان
 دلشد گانا شوی ہو در کشاے
 بایہ سیری ہنرم از برے
 باز نشان بر سن اسیدوار
 کار ز رحمت بہ عدالت مران
 بر رخسار از فضل کشا بار گاہ
 نازکش بندہ با عزاز کیست
 بہ کہ بہ لیشوق و بہ نیازم بری
 رو سے سینہ سے سنخیدم مدار
 شمع فرو زرخ الا شوم
 بخیرم ہو شش فراہیم تو باش
 آب دہ از جگر حیاتم جو سے

<p> لشکر تاید ز فیم برسان طینتم از پای ز حنت خیر عفو گنه جوئے تو این دم کجاست نیک عمل را همه رد کرده ام بگو که بر ارم هم از اسید کار بسکه برون گشت زاندا از حد در دلم است از تو اسید و هشت نیست عجب گره و اسیدم نهال چشم بلفظ تو سپید کن ام فضل پیو خیر و کشفاعت کند شد گنم طاعت کارم بسیار بگو که کند فضل تو ام رنگار جرم کم آید بظیف فضلش کار جهان ساخته پر خسته هیچ غم از جبر تو جهانگاہ نیست خوف را کن که با نیت ده در ره ایمان چو نبات من است کاجیخه بخت است از ان و ایم هم کرم و عفو تو شود گناه راه نما باش و خطا در گذار زانکه بر می شرم دم و سفید </p>	<p> گوهر مقصود و مجید برسان اے دو جهان را اگر مکت ناگزیر آب و گلم غزن جسم و خطاست از غسل خویش که بد کرده ام بے عمل بردت اسید وار نیک شوم چون که مرا کار بد طرقت ترست این که بگردار زشت فضل تو زان روئے که شد و کمال شاد و ازین گرمی گنه کن ام عدل چو احکام بطاعت کند اگر ثواب آدمی اے کار ساز خاصه کنون رخت چو از پوست کا چون نکرم فضل تو و جرم خویش اے بنایت نه جهان ساخته بیسج بجز کوئے تو و نخواه نیست زانم قطع که دانسته بر غم حسد برات من است بر در دل سهل کن آسان هم کیست شود جرم مرا عذر خواه سوئے صوابم تو خود اے کردگار سوئے سیاهم به سفیدی رسید </p>
---	--

بذل چو کردی تو برو دخت	ہم تو کنی کار من آست دست
تو کہ کنی بر کرم خویش کار	روز قیامت کنی شد مسار
از عمل خویشتم منفصل	از کرم خویش کن عمل کن بجل

مناجات دوم

آ تو چہ راغ ہمہ دودہ ما	وے تو ز ناب و غشل اندودہ ما
لطف تو در وقت تنگ چارہ ساز	فضل تو بے واسطہ عاجز نواز
رحمت تو قدر فراے گناہ	دادہ دل ز کف لقا سے گناہ
ہست و لم چون گسار ناروا	قلب ہمہ قلب و زرار ناروا
ظاہر ہم از کفر بے عار دار	باطن ہم رشتہ ز نار دار
در دلم از سوئے عمل شرم وہ	ز انچه آن سے سزد آ زرم وہ
بسکہ خطا ہیچ ندانم صواب	وقت سوال تو چگویم جواب
سندہ گنجیم بستر ازو سے عدل	کش برہ جو دغمان سوئے فضل
نام خودم ساز چنان جز جان	کز خطہ دیو شوم در امان
چشم خیانت ز احسان تو	اسل سعادت برم از کان تو
مملکت فقر نشا نم بدہ	باو شے دو جہسا نم بدہ
دریم تو عید و رون آورم	مست مے کن فیکوئی اورم
از ہوسم کوثر و تسنیم ریز	در فتد حمہ بان تسلیم ریز
روح مرا قوت طاعت بخش	قوت مرا از خوان عبادت بخش
در جسم سترنگ و تازم بدہ	عمر سے حبلہ رازم بدہ
این دل شرمہ کہ در بحر جود	نغمہ ہم آور و لیش اندر وجود

<p>برکات حیات بے غایتش بدو راجح لطف زباغ الغنیم مرغ دلم بانگ ندر صد غروش تا بتو مشغول بود روز و شب قفل درو سناز تو یابد کلید سوچ زن آن بجز کرم بار بار حسرت نایافت بدون چون گنم دست بوس پاسے بشکونم راه بوس ہرزہ بنویم دل شود از درو طلب مایہ دار پاسے بمنزل برسا ینم بہر سن ابدالی واو تا ویست در طلب حق بودم مگر نیست آنچ بجز لست نہد و عدم از پی او خوان کرم چہرہ است</p>	<p>لمعت انوار صفائش بدو تا بداعش برسانم قلزم عشقم زندا رسینہ جوش نہ بدلم گنج زور و طلب اسے بکشاد از تو ماصد اسید بحر عطاے تو برون از شام ہم بہ تمنائے تو دل خون کنم خوف تقابن برجا بشکنم دوستی نفس بجز نسیم تا شود ابر کمرست سایہ دار از دو جهان دست نشانم از پیے تو گر غم گر شادیست در حق من بہتر ازین راہ نیست برکہ درین رہ ہذا دل تدم کوکت بختیش جو رخسیدہ است</p>
--	---

سلسلہ پیران اہل حقیقتہ ضیوان علیہم السلام و ہر سلسلہ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

<p>از پیے احمد آن شد دوسرا از پیے قائم ہمت ام نہی از پیے صدر صفائے صدری</p>	<p>خاتم الانبیاء رسول خدا شیر مردان حق علی دے حضرت خواجہ حسن بھرے</p>
---	---

تاریخ خواجہ عجمہ و احمد زید
اسب نفس را گرفتہ شد

از پئے نفس را گرفتہ تیرہ
از پئے فیض بخش ہر فیاض
از پئے ادہم آن دلیل اللہ
از پئے صاف باطن دے عس
از پئے نور عین دیدہ ورے
از پئے خواجہ عجمہ مشاود
از پئے قطب عالم و آفاق
از پئے اہل دولت سرمد
از پئے شیخ خلق و شیخ انام
از پئے ہمسہ بنی یوسف
از پئے ستیاب رب و دود
از پئے قبیلہ زمین و زمان
از پئے آنکہ چون غنی ناشن
از پئے نفس شرع بجسمین
از پئے قطب چین و قطب بین
از پئے کعبہ فیہ سفہ
از پئے شیر پیشہ و سیکہ
از پئے خواجہ نصیر الدین

حضرت خواجہ عجمہ واحد زید
حضرت خواجہ فضیل عیاض
ہم بر اہم وہم خلیل اللہ
غوث عالم حدیفہ مرعش
شمس عرفان ہبیدہ بھرے
کردل خویشتن بنودش یار
حضرت خواجہ ابے اسحاق
خواجہ دو جہان ابی احمد
غوث عالم ابے محمد نام
شاہ دنیا و دین ابی یوسف
سرور پشت خواجہ مودود
خواجہ حاجی شریف کبک جان
خواجہ عثمان ہرولہ نامش
حسن سنجر می معین الدین
خواجہ بختیار قطب الدین
شیخ بابا قسیر گنج شکر
آن محمد نظام دولت دین
کو چیلای زمانہ است و زمین

از نجا این واسطہ بدو طرف رفتہ

است یکی سخت و یکی آسودہ

کہ بیہوفان ز جملہ بدو سبق

از پئے خواجہ کمال الحق

<p>حضرت خواجہ سراج الدین کو است مقبول حق بقلب سلیم گوز خوبی ست در جان محمود کمال دقت خویش شیخ جمال خواجہ دین حسن محمد نام که محمد بن علی بن عبد الله است زنده کوشق خواجہ محیی که چو موسی بود کلیم الله که بدین معرفت گرفت قیام غوث عالم امام محمد الدین همه نور محمد درش فواید کو سلیمان داماد سوران بسیار دین محمد دوست</p>	<p>از پیر خوشنویس دین شین از پیر شیخ عصر خواجہ سلیم از پیر خواجہ زمان محمود از پیر شیخ جمع اهل کمال از پیر عرش بام و عرش مقام از پیر آنکه رهبر راه است از پیر بسم صدق و جان صفا از پیر خواجہ کلیم الله از پیر شیخ دهر خواجہ نظام از پیر خواجہ نعمت ملت موین از پیر آنکه بادیش دانست از پیر شاه بلده ملتان از پیر هادی السیرق بدی</p>
<p>از حضرت خواجہ نصیر الدین چرخ دلی یکا و الله دیگر بحیرت احمد شهاب ناگوری شیخ احمد شهاب ناگوری شیخ مستی الله و نظام بود که محمد بنام رحیمی تاج نام او زین عابدین باشد جلال القدریت است او شیخ ابو الفتح پیر زری هم چو شاه شمس شمس</p>	<p>از پیر هم پیر لور از پیر آنکه یا مرام بود از پیر در غلام فقر سراج از پیر آنکه شاه دین باشد از پیر شاه قاضی زیجیه از پیر دستگیر هر پستی از پیر شمس پسر</p>

از پے ایک نعت سوز گمبین	محمد سرحق علامہ الدین
از پے آنکہ صاحب حال ست	قطب دینی کرا و ابدال ست
از پے رہ نور در او یفتین	شیخ الاسلام شیخ محی الدین
از پے در نسیم کردہ مقام	رکن عرفان در کن دین در نام
از پے قرب جو سے عند مایک	کاشف سرحق محمد بیگ
از پے آنکہ باغ جنت یافت	بہ محمد حیات شہرت یافت
از پے راج عشق در جاش	کہ حسن باعلی بود نامش
از پے در سدا و قات جلال	چہ حسین علی رہود خیال
از پے نصف بعلم و عمل	شاہ عرفان امیر دین در دل

قدیمت الشجرۃ الطیبۃ
شجرہ پیران ملک سرور دیو سطر حضرت محمد اکرم پیوستہ ضوان شد علینم امین

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بہر احمدادی حلد برین	مقتدا کے اولین و آخرین
بہر حیدر ثوب قطری بی شورش	انرا ہی پرین پوشی خدیو پویشش
بہر شیخ دین حسن فقر نوح	جانشین مصطفی سبط رسول
بہر آن کا حسن حسن گفتا عمر	بچو بو عمر حسنش سبیل بھر
بہر سرحق گوئی حبیب با صفا	کاقتدا کے او بود در رضا
بہر عبدی کو جنبی با عیست	در روضہ عقب بی سری را داعی ست
بہر روا و ویکہ معروش طفل	دولت و موجب غنم فضیل
بہر معروفا کثرت کثرت	بہر حاجت تیر تبشیر تریا کثرت
بہر اسرار سر کاندہ سرش	زال و نیک کردہ جا و سب کوش

بهر ابو القاسم که چون مکر شده
 بهر ابو القاسم که طینوری شده
 بهر ابو القاسم که نور می شده
 بهر ابو القاسم که حقانی شده
 بهر ابو القاسم که فانی شده
 بهر آن خواجه محمد یا رویکم
 بهر عبد الله خفیف آن شین
 بهر آن کو صاحب القاس بود
 بهر آن فرخ لقا الاثناسیم
 بهر عبد الله محمد عابد خاص
 بهر قاضی محمد بن جعفر نام
 بهر قاسم ابن عبد الله مذکور
 بهر سیریه ضیاء و یوحیی
 بهر شیخ دین شهاب الدین رهنما
 بهر شیخ احمد و شمس پیرا
 بهر شیخ دین الله نیلو صنت
 بهر شاهای که سلیمان نام است
 بهر محمد و م علاء الدین فقیر
 بهر احمد چرم پوش محضیت
 بهر تاج الدین بنضت امین
 بهر شیخ زین سراج آن حق است

از حیث شش احسن نوم می شده
 مقتدا کس شبلی و نور می شده
 یا یزند معنی و صوری شده
 از قدیم تا فرق نورانی شده
 بدین جبریل نورانی شده
 آفتاب بے حجاب ابر و غسم
 که بصیرت ساخت احقاق انجمن
 نام آن خواجه ابو العباس بود
 محرم عرفان شرح ریحا نیم
 که زرق ماسو گشته خلاص
 بر سپهر صفت ماه تمام
 سلسبیل و کوثرش بهر ریاض
 کو پیر امراض دل حافق طبیب
 که شهاب ثاقب ست ابلیس را
 عالمی بر در گشس سایه سباه
 که وجودش یافت تقوی تقویت
 و یوسف از مینش در الامان است
 در لقب در ماند گانداستگیر
 مصدر الشیخ یحیی و نمیت
 آنکه اکلیل سعادت بر سرش
 کس از نور دل سراج رو به است

<p> بسم شیخ محمد رحمان مرد حق بسم سر منبع جود و عطا بسم شیخ بنجم گویا نشین بسم شاد بنده مسکین نواز بسم شاهن نصیر الدین سن بسم آن شیخی که مغرب معنی است بسم آن سید نظام الدین که بود بسم آن محو رضا کے کردگار بسم آن سید محمد جعفری بسم آن سید طویل اللہ خلیق بسم نسیم کر و جودان کیم بسم آن شاه حسن کان از کرم بسم شیخ وقت خود معنی علی بسم سید اشرف آن عالمین بسم پیر بنجال آن باکمال </p>	<p> کوز ہم عصمان خود برده سبق آسمان اعتلا شیخ علما در قدسین خیر و غلت کریمین شیخ محمود ابن بنجمین است باز دین من اسلام من آیین من گوئی الدین شانے اعظمی است در زمان خویش اسرار الوجود سید اصل اللہ شیخ با وقار کد با سدار طریقت رہبری کش شدہ توفیق حق خیر الرقی شد عظیم آباد راشانے غلیم سوز و آسب بلارا از سرم کش حقائق ہائے عرفان بنجلی خاتم فقر و ریاضت را بگیمین کش رموز این مصادق حال </p>
---	---

مناجات بدرگاہ قاضی الحاجات

<p> آب جاویدان ایمانم بدہ از کدورت ہا دم را آب کش آبجویم از صفا بخش اے کریم ہر نفس آب از زلم نامم میرو د </p>	<p> پیروی راہ پیرانم بدہ زاتش شوقش نمایاب و ش ناکشائے بر سن البواب نعیم دل بسوسے نفس و شیطان میدو د </p>
--	---

در طریقت بخش آب روشنم
بخت من آب بر بنیاد بست
مختم آب کشاو از کاسه
از حوادث با بے فرسوده ام
کارم ایستنی همه آبی شده
تو سن نفسم بدینسان صبح و شام
در هوا بے آب آتش میخورم
از رخ کشتن سر آبی میند
از کرم ده آب در کشت مال
دور دارا بے کار سازم
از جفا بے طالع ناسازم
بین نهاد انداختم رفتم بے
گر بید بنیاد و دنیا تا آب
نفس نفسم بصیان رانده است
خیلک کایت کار راسته
قوت ابوار و شکیلم ز قوت
سینه رنجوری تنم باریک کرد
می ندانم تاجه باطن خورده ام
تاجه دار و باطن این نفس دنی
نور عشق و ستم پرور نرفت
نفس شیطان رهزن من اوقناد

گو شود همچون دما بے جوشنم
چهره لنگی بر سر آب بے لشت
حاصلم آمدیمین عیاسلی
روز و شب در آب و آتش بدم
گوهرم در قعر نایاب شده
میخورد آب از هوا بے بی بام
خاک باد از خجالت بر سرم
تا شوم از مزاج خود بهر هند
اے کرم بے زوال و لا زوال
آتش و قوت آب طینستم
میخراشد و رگوار آواز من
همچنان ماندم که هستم ناکه
نیست ماسون از خرابی چون چاه
این با آتش پاوه گیرانده است
نیست آسان کار و بار رازی
رهنمونی با بے تدبیرم ز قوت
ظلمت کور می دلم تاریک کرد
کاین چنین در کار دین اندر دلم
کش بود هر چند باطن رهزن
دوستی مال و دنیا بے سرفروفت
سوشک انداختن من اول تسلو

از خیال تا کسی یا تر شدم
 بچو گنج ز اہد کے برون آئیم ز کج
 کرن ام پر شعلہ رویان چشم گرم
 ہر ز ما تم بردل آید خشم ہا
 چشم و گوش خویش تلو کردہ ام
 بالیقین در کار ہا من بار ہا
 تا کیے بایں کج از عفت ہنم
 آہ کیے مفتون رنگ گل شوم
 چشم سحر زلف چون کردی بلا
 چون کنم در کار خود فرزا ستے
 خانہ برداین و زو باطن آچنان
 بر کشا دل من گم کرن حال
 تلو و فریاد افغان سے زخم
 بسکہ از بے باگی دل خستہ ام
 چون فرود آیم گئے درجہ کار
 کہ شوم من صاحب بند و کشاد
 کے عجیبانی مرا بہ خوشتن
 آسہ با خوروم ز رشتی عمل
 چون شجر در زیر سردارم بہین
 سطوت ہیس جابرین گرفت
 بائل عیش و طرب افتادہ است

کس شدم گر ہجو سک برد شدم
 گر نیاری در میان تیغ و ترنج
 زان می بندم جہان بین راز شرم
 زانکہ اکنون و چشم چشم ہا
 و اندرین عالم تماشا کردہ ام
 و یدم از دید و شنید آزار ہا
 دل نقش عالم صورت دہسم
 بر گل رو سے تان بابل شوم
 او کسند ام مشکین کن رہا
 ہچون شیطان ست و زو خانگہ
 کز وجود دل نمی یابم نشان
 بستہ برنج و لالہ مادہ و سال
 روز و شب دندان بندان میز ہم
 بند بر فضل و عنایت بستہ ام
 ہمیش ہچون محیط یکبارہ
 رفت چون سر پایہ عمہ بہاد
 تا شوم بر بہرین خود تیغ زن
 چون تو باب بستہ بند غسل
 تاز نو زت کے شوم روشن بہین
 دل تلو ہم وادے ایمین گرفت
 نقش بد آسہ ز جہاں قادیست

تشو و یک ناکہ سب انکامان
 ہا ختم نفس بد خود خورده ام
 میکشتم نمیا زہ ہا بر روز شب
 از شد و نفس نیستم در جوال
 و عرق افتاده ام از کا خویشت
 اشتبہ بہمت ہوسر جا مانده ام
 بزلطف ہا کہ دارم صد فغان
 ضعف تن ہا من ہلاک کردہ است
 ہچو شمع از دور دل بکجا ختم
 کو چاک فقری من بار آورده
 طالب حسن و جمال رحمت
 وہ زہمت ابرو سے مروانہ ام
 تا چہ شد آن خاک پاک کفش پا
 خا و خا شاکل ز درون بارفتہ است
 راہ دورست و دل ہا من نا صبور
 رفت آن خضر طبع حق کجا
 قلیلہ دل ضعف و بے کشتی گسٹم
 نقد دل از کیسہ بیرون رفت جیف
 آن شراب تاب و جامہ کشد
 سیخو را نہندم ولی آن آتش نہ
 از انہما سے ٹوچوں انست ہر

سہند صد چوب پیش راہ من
 ہر زمان از نجات خویش زردہ ام
 میگذازم زندگانی در تعب
 ماندم اندر حب جاہ و حب مال
 برکہ اندازیم کنین بار خویشت
 در تمنائے در آہ مانع ام
 خون من شد از بن ناخون و ان
 نقد دل را ناوا گئے کردہ است
 کا بنہین آہے باہ انداختم
 اندکم گر مایہ بسیار آورده
 تشبہ آب زلال رحمت
 ہر جب ال خویشت کن دیوانہ ام
 کش نخے یا ہم ز بہر توتب
 شاہد مقصود رو بہ مقصد است
 کہ نہ انم کردانین و ریاحبور
 اندرین صحرائے رہ گم شدہ تا
 کا رخو بر طاق ابرویش گسٹم
 عیسی بہت بگردون رفت جیف
 وان سے گل رنگ در کام کشد
 کردہ ام روزی مذاقش چاشنہ
 از عطا سے بے بہا سے خویشت

دید که نور حیدر انداخته
چشمی از حیرت همه محو جمال
مخبرم را از حقیقت سینه
همچو خم پر از عسرفان دلی
از شعله عشق تفسیده لب
در تنم جانی که جانبازی کند
همتی بالا تراز کون و مکان
گوش را فرامی گوشت تن میوش
با طعنه روشن تر از خورشید بخش
غشورثی بخشی که بازم اندران
از قناعت کن و لم را مایه دار
خرقه آجیدن در سالو ستم بره
که بود یارب که درستی شوق
سیر پاسبان رهبر راهی بنهم
و دور و راسه یا ورم تا ندکی
ده مرا از بخشش خود کام جان
تا سنا زیم از عطا غیش شاد
بهره ابر بر خن دهری از باد خویش
تا ز حسابم بخودی صبر دهم
هر کس راهوشیار را بکنه
بهمچنین کارم اگر بالا دهم

از بستان اشترنی بر دوخته
همچو بسمل دیده و در قوس حال
از مستاع سر حق انجیبت
پر ز ماه هوسه مستان شرف
کو ز مهر دم زردت یار سپه
هر زمان لاهوت پرواز می کند
از همه جویان نشان سینه نشان
چشم را بناسه چشم بپوش
در دو عالم راحت چنان بخش
در میان خرقه بازمی نقد جان
همچو اسبان سلیمان در بکار
خرقه در دل ز پایو ستم بره
جمله بخود گشته با صد شوق و وق
وز جهان آغوش دلخواهی دهم
از ره مکار سکه و باز ندگی
تا بهر دوست چسپیدن توان
کی تو انهم در رهت باز و کشاد
مشاد گردانی مرا از داو خویش
بر وجود خویش بنیشت یا زخم
راز دار نگهسته الا کنه
بر سر من اشترالا ستم

با لطمہ در راہ پاستہ خویشیں جنت
 چون برون آیم ز قید ماسواک
 نقش نامت گیرم اندر دل خپان
 و در دل من دہ ز پنداری خطر
 دیدم آن سہر بسطیٹ معرفت
 نفس راہ غنا غم میزند
 در چنین دریا شوی گدشتیم
 وہ ز بند نفس آزاد می مرا
 باوہ عسدفان مراد بر جہرہ ریز
 عقل خود بین میکند غمگین مرا
 از کرم کاہشا سے ابواب سیسم
 چشم بر فضل تو دارم دوختہ
 راہ خود سازی مرا آری پیش
 چون بکار خویشیں باشم خود حساب
 چون شوم بر خورش عصبیان غمگین
 از تو خواہم اسے امیدم پاس
 راہ روشن کن مرا ای کوکار
 بر درت آ پا دشاہ کن فغان
 پیش از انم داخل مردم کنے
 تا بکے داریم چون صاحب ریا
 ہاں کن اسے خالق فوق فلک

چمن لکھیتسم در رفت و رفت
 این متاع عقل در یریم بجاک
 کش نیار و کس رسانیدن نیان
 و ز بزرگی پاکستہ کردن حذر
 مے برد آب محسبہ معرفت
 آتش اندر کار و انم میزند
 در امان از غرق باشد گشتیم
 بوسے خون آید ازین وادی مرا
 فتنہ از کارم چو خواہد خوشین
 دہ مے دوقتی ترش شویں مرا
 بر سر بن شختہ مشکین اسے کریم
 شمع دل از سوز جان افزوختہ
 تا بروندی برم از بود خویش
 از رہ عصیان نایم احتساب
 در دامت کن دلم را خود شکن
 و روم تسلیم باشم با جو اس
 ہچچو نور شمس در نصف انہا
 ہر زمان بر خاک ہمیا لہ زبان
 کن ہر ہم ہویم جو گندم کنے
 از زنایم دور دارا سے کبریا
 منتہا سے کار بن تحت اشک

از دران ساعت که دقتم در رسد
بس بود که ز رحمت خود یک نظر
چون زرنجوری بسته نرا آدم
با تو کس را نیست ممکن تا بدل
کنی بود یارب که آیم بر درت
خاک کویت ز آب یدر گل کنم
حمد خوانم با شمول تلبیه
از نقد رها حسن تقدیرم شود
گر کنی شاد از حصول دعا
مستعدم که پیش از مرگ کن
روز و شب در بحر عصیانم عزیق
بسکه بر حرص و هوا مانده ام
با عروس زشت دنیا اے عجب
آبرو کج ابروان راست قد
گر کنی فضل تو بیدارم ز خواب
در دجیم گردنش ز دنیا و زمین
آبرو کنی نو دم این کار را
بچه چو کلیل حسنزل رویت دگر
که چایز اغوا اے شیطان پیش ازین
از گناهان دست خود را میکشم
که چپ من نا گردنی با ساختم

بنیم از زحمتش میخ کشد
در شصیت و ارسای مار بر
بر اسب فضل بر در آدم
کار با اے من حواله کنی بفضل
همه را از عجز سایم بر درت
وز نشاط و ذوق با دان لکنم
سازم آبخانه با اے تلبیه
کوته نو خاک چو گیرم شود
من برافر و زم چسراغ نذر با
در ره عقیقه مرا خوش برگ کن
میخورم با آنکه صد چوب طریق
در دمان و در زبان فاده ام
ایچنین دستگیر با این حلب
دیدن دیوانه ماه نو بود
بو که بر آرم حبل خود را ز آب
پا و خو و بیرون پنجم چون و قین
در زخم آتش بجان اغیار با
سوئے ریخاتم نه بنیم یک نظر
می کشیدم و اسن خود بر زمین
وز معاصی نفس بدر می کشم
این زمان افکندم و انداختم

بخش در شمع و لم نور ابر
 کشتم از تار یک دل داغ داغ
 مهر و در افروز و زخمت
 دیده اسخیم و زخمتان سیکنی
 چشم گوهر را دس و ریم فروغ
 خستین بر سپهر اوج نه
 زیر افلاکم و بالاسه زمین
 بسکه ماندم با دم سرو آشتنا
 در تلب از بسکه تیاب ست دل
 با ده فکر که بودم در سبو
 در بلا چون طایر م اندر نفس
 بهر سعی راه خشم غم ده
 هر که سوز و آتش عشقت و لبش
 چرخ از گردش می ناساید م
 در عسل مانند لام علتتم
 روز تا شب لشکر رنج و ملال
 ماه پیرنگی نتابد بروم
 شتاب آسا مقصدم ناید بدست
 کشت روز من بزرگ شب زبون
 در تنم نه طاقت و نه شپتی ست
 بخت سازم تا که الماس بلاست

تا چراغ من از ان روشن شود
 زان بر آه خویش می آید چراغ
 ظلمت آبا و جدان روشن زلفت
 بر فلک هر شب چراغان سیکنی
 اختران را اوج بخشی هم فروغ
 صورت بخت بسندم اوج ده
 چون که درت در دل اندوه
 شد لبان دل تنم در آشتنا
 بهر زمان بهر نگ سیاه ست دل
 شد روان از طبع من چون آبجو
 شد دل من تنگ مانند نفس
 تا بهر صحت غم ما را جزم ده
 برق و زخمت بود چون حاصلش
 چون حوادث رنج بر رنج آید م
 در حمن مانند میم محنتم
 صورت را هم ناید پامال
 چون بن خوابان برنگی مانم
 و عویم رایاس و حرات بدست
 از عنایت کن شیم مانند روز
 روی چالاک من چون سستی
 بهر گوهر در دم سوراخ است

بد لکام رشتہ ما و من است
 از شقاوت تیرہ روزم ہمچو شام
 ہمچو خاکم اوشتان بر زمین
 از شکستم چون شکست اندر بن
 در بر ہی چون طالع خوشیم ستم
 بخت من چون واژگونی می کند
 همچو باطن در صفائے طاهر
 گشت بد تاثیر از حرص و هوا
 در کجی مانند راهی راستم
 گردل در دو در مانی کند
 رس بفریاد من اسے فرما و رس
 عفو تو با صد گناه و صد قصور
 ایکہ در فیض آفتابی آفتاب
 سالواتا کے بغیر خورد و نوش
 ہمچو گل بارنگ و بویم چندیل
 میدد حسن بتان آفرست
 ہر سحر بر روستہ خو با ہم چو صبح
 تا کے از تیر نگہ مرگان یار
 کارم از آشتی گئی اندر جہان
 سو بگو آشفته تراز کا کلم
 طول آمال من از طول دراز

نفس پیرا ہم چو نکست و من است
 ہمچو چشم بچشمش از نور چشمش
 ہمچو باد من کن با بری جنبش
 ز الفحالم چون خجالت رنگ باز
 من سدا پالانج خوشیم گم
 گم ہسیم رہنموئے میکند
 با ہمسہ آلودگی چون طاهر
 نالہ من صورت بانگ دراز
 در چین کا ہش چو با ہی کا ستم
 مشکلم ہر نگہ آسا ئے کند
 جبر تو در غلام کہ باشد و ادرس
 چون کریم میخواندم از راہ دور
 ذرہ سا نم کن ز فیضت کا میاب
 در زمین با خرمن انبارم چو شوش
 پر دل با خنار خارم و دل و دل
 در و لم افسون چون سحر سامری
 میدد چاک از گرہ با ہم چو صبح
 در جبکہ نشتر خندانہ چو خار
 ہیچ در ہیچ ست چون لعل بتان
 در پیریشانی چو زلف سنبل
 زلف جانان را بود کو تاہ ساز

همچو کیس و طول آماکم بلاست
 همچو تیغم جز کجی و زشت نیست
 کاروان راحتتم شد تا روان
 بنجور و خواهم گدازم پنداشتند
 گشت راهم چون طریق پر خطر
 فکر عقیقه فکر اقبه فکر زاد
 بیم امید زیان و سود را
 بهر آن شوم هر زمان درناشتم
 اندرین ره چون بنیاد شوم پایدار
 چون نه پیشتر دم ز غم ایستاد
 نفس چون در دم چو آذر و شعله
 زلف مقصودی نیاید و ده بدست
 همچو زلف یار بر رسم گشته ام
 در نظر چرخ آسیا آید مرا
 بدلم تا بار غم پشته را شد
 بر بساط و هر از فیض بسط
 از غم و اندوه و رنج و اضطراب
 چون طریق پر خطر راه من است
 هر دلی که غم بخورد و او چوب را
 در دم ریزد و چو نابالغ قاصد
 من ترا حلقه بگو شوم بنده و شش

قصه کوتاه چون بلایم در قفاست
 راست نفس کج شستم کشتنی است
 در فنا نم چون جبرئیل کاروان
 در رهم چون کاروان بگذشتند
 زین خطره با الحذر صد الحذر
 از دلم برخاست چون دوازدهم
 بچپ رانم در درون چون دود
 از لطف سینه بزرگ آتش
 همچو قفسر چاه تاریک است و تنگ
 یافتم کردند نایاب صفت
 رخ نمودم چون زویدان یارم
 خورده ام چون افت چنان شدست
 همچو ابرو که بتان خم گشته ام
 هر زمان چون توبی سایه مرا
 صورت مصحف و لم شئی پان شد
 هست دود و دل چو گرد و بجم محیط
 شد دلم بهر یز چون جام شهاب
 روکش کوه الم کاه من است
 چون جهان باشد پیر از آشوب
 بیچکد از من ندامت چون عرق
 نذر داغ سجده ام داغ جنبش

و در دل امید است چنان دل در پید
 از فروغم سینه کے باشد تنہی
 دل بپنی صورت کشت آید است
 خوش رسا ندیم سواد مصرعی
 چون بزنگ غیر دور اندو شد
 در حصول دعا سیاب وار
 تاسک اعمال من اگر دگنہ
 و ز بسا تخم نقد دل شیطان
 در دل صاحب مال و چاہ چند
 تن بود فانی و جان ناپایدار
 در جہاں را آفتاب از شہت
 در فزونی خواہی این صد خرمن
 چشم را اگر صورت مردم ناست
 گزینہ معرفت روشن کنہ
 با خرم آمویم از ریخ طلب
 و بدیم وقت امید تان ام
 از حقارت تانید از دنگاہ
 در مردون ہا کن عزیز ہم ہا
 از جفا کے چرخ ہستم در ستیز
 تن ہفت ہستم ز بیماری بیان
 مے نیارم بر جفا کے چرخ تاب

با سپر و سہ چو سویم کن سفید
 گم بدل چون دیدہ بینائی دہی
 کما شستن جبر حق در و زشت آید است
 بہر دین دنیا بود چون مر زشت
 دل بہ ننگ و دوش نمزد شد
 بقیہ دارم بقیہ ارم بہت سوار
 ہست چون لک سیہ میان سیاہ
 بر کشیدم کو فغان و زور و زور
 چون جفا کے دلبران خطا پسند
 ہمچو ہنیا چہاں ناپایدار
 رہ و راہ و فنا چون عالم ست
 بار بردار چنین صد خرمن
 صورت ہم چون نقش بردیوار ناست
 وادے دل وادے ہا این گنہ
 کن نشا طافرا غم نہاں ہا
 من سدا پاہ و رست خزان ام
 و در دل عالم بہہ خلیم چو جاد
 گنج ساقم نہ سفل و اسافل ہا
 شمع انہم ز آتش دل شک مینہ
 مردم جہنم نہاں ہم در جہان
 اشک ہستم شد و ان مانند آب

نه توان ناله تابه تاب فغان
 دست در دست نکاسل داده ام
 مدعایم پر درت سر سودگی ست
 بهچو و تشپیده ام در لاغر ست
 تا سحر از شام سوزم در ارم
 حول وقوة ده من بیسرا را
 اے کهن افضل و نوافضل کن
 بهچو دریا در دل من جوش ده
 اما بیطاعت باطل سر ز نو بنو
 گرد طاسازی زبسته باد و لثم
 غلظتم غفلت ز دولت زون
 بالشر منایب و در گوشم منده
 هر چه بر تو به ام مان دار
 از زیاد از بود از سر ام
 آه من پیش تو با حال تباه
 خانه و اسباب و سپنج و تیر
 آه من عقل من لیکن خستمال
 بسر گوشم و گوش من
 میر و کار من نه دست فقار پیش
 سایه سان که پر و مردان شوم
 بخشش افضل و کرم تاب و توان

در تخم داست چشم چون دمان
 بهچو پاسبان کابلی افتاده ام
 خانه من صورت فرسودگی ست
 ایت با سو می میانم همسر
 من چیرا غم بر سر بیمار غم
 ایکه بخشش حول سال و ماه را
 بستیم نو بهچو ماه و سال کن
 که بشنایم بهچو دریا جوشش به
 چون هواست تند با شتم تیز زور
 خانه دل بهچو گنج غزلت
 بهچو بالین غم غفلت زون
 کز براسه بالشر من مدیث به
 باب تو به در صفت بکشاوه دار
 با نگر و ان خویش من چون لگام
 کرده رو سے نویش چون دفتر سیا
 از لغت ساق چون کندم کرد سیر
 جاسه من دلداست با چون لال
 جان بجان بهوشتم و بوش غم
 وارم استغفار ز دست غفار پیش
 که بزرگ خانه سیر و ان شوم
 در غم مانست آب جاد و ان

ہمچو رنگم کن ز صبغت جلوہ ریز
 رو سے رنگین گر بزرگ گلشن ست
 در رخسار وجود مارا را و دار
 و در دل من از محبت درودہ
 خانہ سان آباد کن شہسولم
 بخش در قائم اثر مانند حال
 شعلہ آس اگر شوم گرم سخن
 پیر کن از سال و مرا متالی کن
 عقدہ کارم در فتح الہاب ہا
 سے ہر احسان بطف و فضل چو
 پایمال ہر خس و خوارم کن
 از ریاض رحمت اسے ذوالمنن
 شاد سے من رنج مہور سے کن
 اسے عظیم واسے کریم واسے رحیم
 از عبادت اسے ملوک مقتدر
 و زکو سے تاجہر ساند در جہان
 تاجیکے با غیب گردم آشنا
 چون ز نور خود فروزی حشا را
 آدم روز سے کہ در دار منن
 درم از بیگانگی مطلق بری
 از گرم سپہ بزرگوار قستا

ہمچو ہویم کن ز خلقت عطر نیر
 کے رنگ صبغت اللہ حسن ست
 در تعلق ہائے غیر آزادار
 ہر کجا دل چون دلم با دروہ
 جو سے شیطان بند او مندر دلم
 حال صادق بر کن از صدق مقال
 از زبا نغم پر فرورز و منن
 سینہ ام چون کیسہ خالی مکن
 چون کشاد سینہ عارف کشا
 وہ رطاعت خلعت ہمچون وجود
 چون ترنج دست افشایم کن
 با سبیل آسایم کن دور از چین
 رنج و اسایم چو رنجو سے کن
 غیر تو سن یغفر الذنب العظیم
 وہ حیات جاودا ہم چون خضر
 نام نیکم چون نشان رنگان
 آشنا سے خوشی تن گردان مرا
 آشنا سے خود کوئی بیگانہ را
 آشنا سے دشمن سے ذوالمنن
 آشنا با حق و از ناحق برے
 آشنا آئیم روم نا آشنا

پیش آن کو با تو میدارد و سرے این نمی خواهد که بیگانه رود پاک و نیکان را چنین آیین بود کار پاکان تا جهان ستاین بود	کر که بیگان آید از دورے میکند جهد آنکه فرزند شود کار پاکان تا جهان ستاین بود
--	--

حکایت حضرت خواجہ ابوالعباس ہمدانی رحمہ اللہ علیہ

پیش ازین در عہد ماضی بعید در مسلمانان بسے باشند زاد چون بر ند از ہر کشفی بحیب از بصیرت افتد ایشان را بھر باشند اصحاب فرست نام نشان بود منکر و رول او ناگزیر در یے تفتیش چون آہنگ کرد وقت شیخ دین ابوالعباس بود بود بر اہل زمانہ پیش حرف چون ملک روشد ملک ز زیر فرتش ہر مشرف بر خواطر سینہ اش ہر چه در پیدا و پنهان یافتے بود جام جم و شل اندر جهان از نسر و رخ آئینہ دار او نقاب بہ خفیہ تدبیر او از صفنا از راز بہت بود حق راز دار	از کسے این نکتہ تر سالی شنید کز فرست باشد ایشان را رشاد مطلع گردند بر ہر اسرار غیب و دیگران را آنچه ناید و نظر پیش بر آغاز شد انتخاب نشان گشت منکر از مودن جاگزیر از براسے آزمایش رنگ کرد در کرامت ہر کس را و رمی ستود از تصرف داشت او را کس شکون بر دلش نہ نقوش تا بالا سے عرش صاف بود از لوث رنگ آئینہ اش چون سنجیل عکسش از وسعہ تافتو شکشف گشت در راز نہان عینک چشم بر انوارش تنجاب بر دو کیسان گشتہ بر رو بقیف را از پنهان را نکر دی آشکار
--	---

ای روزی ناکرده از رنگارصاف
سیفر اید نو بنو رنگ دامت
گر سپید بود ز غفلت میجو و در
رنگ بزداد و بد آهنگل مکن
صاف کن از رنگ غفلت سپید
استخوان از زره ایجا و طسود
چون ز راه اید بنو کیش نشست
حال ترسا آفتابی شد برو
او بنویر گاه آب انداختش
دیدود انسته امراش نهفت
اسه بسا در عهد پیشین بوده اند
بر زبان کردند تصدیق رسول
باطل آمد پیش حق اقرارها
آن سخن فی نفسه گواراست بود
در تن ترسا چنه ادراک حال
رشته جان در مجاهد لگدخت
تندروشد با و سان و کارین
از ریاد بر لباس صورت کرد
صورت پوشید در رونق و عبا
دست در زد و در عبا و کوفه
وقت حاجت از ریاد کردی وضو

از صفاد پیش مردم بر ملاط
رنگ دل گردیده برق حاصلت
وز نه یکبار استوانه زدود
رو سے این آینه چون رنگی مکن
چون کند زده حبل آینه را
رفت و غم خالفت شنج کرد
یک بار زد و زد و بر پا و دست
وان حجابش بجهت جالبی شد برو
شنج در نیم نگه بشناختش
وز ان کم سخن پیش گفت
با سبب بودند و سبب دین بوده اند
همه زبان روشد از ایشان قبول
گشت آن اقرارها ایجا را
حق تعالی لیک با کز پیش نمود
در نفاق خویش و زبشتغال
رشته در تار تار سبب ساخت
خاک زد بر فرق آب آشین
خویش را با صوفیان به صوف کرد
بار یا حضرت از ریاد گشت آشتنا
تا کس از وی نه زانند شود
بر زبان نام و شبا گفتگو

باندہ ارکان ادا کردی نماز
 از پیے تبلیس در ہر پنج وقت
 وضع پیشین چند کہ موقوف شدت
 در دلش لیکن همان کفر و نفاق
 اسے بظاہر کار تو صوم و صلوات
 طے کرنے کے عالم لاہوت را
 کے کشاید بردست اسرار حق
 گر چہ در ظاہر موافق میروی
 سچہ گردانی چہ کار آید ترا
 بر زبان تسبیح و در دل گادختر
 تا نگردی تو مسلمان از درون
 همچنین گر بگذرانے روز و شب
 چون ترا اندام نیکو دادہ اند
 در صفا و صدق چون صدیق باب
 تا شود و نگار از دل زایلیت
 واری آن آئینہ را در چار سو
 چون عسر شود شریعت استوار
 همچو عثمان برگزین شرم و جیا
 باب مشتبہ علم شود همچون علی
 انگہ از احلاص گردی تصف
 چون برین سلسلہ گدشتش پیرامہ

تا نگردی تو ہر گزے افشا سے راز
 آواز مسجد اگر در عجب و رفت
 رسم و آئین چند مر موقوف شدت
 جفت با انکار و انا خلاص طاق
 مستقر در باطن امت و منات
 از درون تا نشکنی طاغوت را
 تا نہ بندی چشم خود از ما خلق
 در زمان راہ منافق میروی
 تا نہ دل از صدق آساید ترا
 این چنین تسبیح کے وارداثر
 کے توانی شد مسلمان از درون
 و تجسیم افتی لبسان بولہب
 تا جہ انسانی بسر نہ دادہ اند
 طالب معنی علی تحقیق باش
 قابل جہتہ گرد و دولت
 عکس روسے پار نہ باید درو
 تا ترسل تو کند شیطان فرار
 تا بہ پتہ روسے ایسا نہ اندیا
 تا چو خورشیدیت شود دل بخت
 رمز باخوانی ز لوت کو کشف
 کش نشد حل عقدہ مطلب سب نوہا

<p>کرد پادشاه از خود در پانخویش شیخ فرمودش این مردی بود گشت چون ثابت حقان بود دور باشد از ره فرزانه انچه در دل داشت چون آرزویند رشته زنار خویش از تیغ بخت چون کمن سالان پسر آن برساند بر گذرگاه طریقت پانشرود کرد چون بخت بلندش پاور باطنش از فیض مالال شد حفظ و افزای همه برداشت او کرد روزی چند در خلعت مقام در ریاضت از همه چون گوی بود با کرامت هابسه آماده گشت</p>	<p>خواست ز انجا رستنی هر جا خوشتر بلکه از آیین بی درومی بود بایقین همه از شو بگذار شک آمدن رقتن باین میگانه چاره جز اسلام آوردن ندید آب بروست و پیا شیخ ریخت خواجہ راشد پیشین دامن بشیر جمعه پیشین دفترش را کاو خورد ساخت کارش در نطف کاسگری شیخ را چون کوچک بدال شد زانکه خاص النیاص کسوت داشت او باز شد بروی و در دار اسلام خوابه جان خویشین با کس بود بعد شیخ او صاحب سجاده گشت</p>
---	--

قطعه تارخی اختتام شجرات هذا از مصنف شجرات

<p>چون شجره مقتدایان پس حفظ اصحاب و ارباب سالک سلامت بود پیشین ز اختر من بتاریخ سالش نوشت تمام ثبات</p>	<p>که بتند در راه دین تقیم رقم کردم ازین لطف کریم کس را که داند طبع سلیم که آلا ن افوز بغور عظیم</p>
---	--

رقعات نظم

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بعد حمد خدا سے غرض
 ہے پد پور واد مریم را
 رحمت از طاق نرواق سپر
 قدرتش بین برآز بحر حجاب
 شرفوت از وجہ دارد
 رو و نه پیش یافت چون مردم
 اگر زماهی نشان دہے تا ماہ
 سے سرانید سلم و جاحد
 چون بگویم شائے او کہ بنی
 اول آنکہ کہ ز دلورج قسم
 ہستی از شیتی چو گشت پدید
 بہر عالم ہماںکہ جان آمد
 یافت از بحر فضل و بخشش جو
 خلفای کہ را شدین بودند
 سر حق را ہمہ امین گشتند
 آن کیے یافت صدر اعلاے
 سوم از خاصین نشسته غنی
 از خیرین لب ہر لباب شدہ
 ہر دو سر زند و حیدر کرار

آنکہ امرش بود مضمون بطل
 آبرو قطعہ را گہریم را
 ظلمت از نور مشعل مد و مہر
 صنعتش بین بکش و چہر نقاب
 کان یا قوت از وجہ دارد
 جاس و چشم یافت چون مردم
 ہست بر دعوے یکیش گواہ
 لمن الملک للہ الواحد
 در شنایش بگفت لا اھوی
 سلم آمد درین رتسم اکہم
 گو کہ نور احمدی رخشنید
 ورقہ التاج مر سلطان آمد
 بطفیلش کائنات وجود
 روز و شب و تلالیش بین و نہ
 خاتم او بود و شان بگشتند
 وان دیگر در عدالت افزائے
 زن احب لاس نو عینی
 ہوا محسن نشہ بو تراب شدہ
 منہر و کیت امری در نہ کار

ہر کہ در سایہ ولایت اوست
 صد ہزاران در و دو بالتسلیم
 بسد بر آل و صحب او کہ مدام
 پس گر ایم بالتماس کنون
 سے شناسم نہ دفعہ نے آئین
 من امین احمد م بدین معنی
 سے توانم کہ در قلم و طوس
 میر سائیم بدیہ اسلام
 بحضور سریر آرا سے
 آنکہ آئینجا بحق رسیدہ تویی
 بجناب تو من ظن کردند
 در زمان من از نگاہ ہمدی
 در جہان گر چہ نصف اندیشہ
 جر تو بیش اہل جور کم نصف
 متقطع میکنی خصوصیت را
 با ہمہ خمر سے و خوشحالی
 تا بلانڈن ترانہ صرف باد
 رہ و تیز و قاصد چالاک
 نامہ آورد اتفاقات آگین
 کاغذش ہمچو صبح گاہ عمید
 در نقش بود دفتر عرفان

از زمین تا فلک حمایت اوست
 باد بر روح اہل خلق عظیم
 شد لبالب ز فیض جام مرام
 در رہ مدعا ز نعم قانون
 فارس فکر مست ز یزید گین
 شہر در جہان بفسود سی
 من زمین تسلیم نواز کم کوس
 کہ اشارت ازان بود بسلام
 راست گفتاری و نکور ای
 و اندلان جا سے برگزیدہ تویی
 کہ سے ابو الحسن کردند
 ہم توئی مادی و توئی مہدی
 چو تو نصف مزاج نیست کس
 کیست نصف مزاج ہم نصف
 با تو دار و خدا حکومت را
 برساند بدربار عالی
 منصب و قدر در تضاعت باد
 کام فرست از پیانہ ڈاک
 کہ خبر و نقش خجیل گل و نسیم
 صاف چون رو سے روزہ دار سفید
 ہمچو اوراق بوستان خیابان

در بیا صفش سواد خط از دور
 بر سطور شش کشان بازاری
 در روانی عبارت ست و چار
 سفیدش حساب افزا چه آبجیات
 حسامات داد از دافشانی
 شا و کردی مرا به لطف عیم
 تکند چون بیا واکوشت
 بسکه بنمو نم از عنایت تو
 حسب تجویز من بجانب خویش
 در فرستم نوشته بر کم و کاست
 نیست من مگر نویسنده
 بر تو چه نظر نگاشته ام
 تا کرم مای آن کرم من را
 باشد از اقر بانو از من خویش
 ستایش همه او بر پاک را
 خداوند منشور لوح و قلم
 ملک جلد و زبیر زبان و دست
 هم از کرم دست زد بهر چار
 بدل داد و عیش و عشرت فوید
 حرم را زبیت پست ستود
 بادم زاکرام با تاج داد

چون سواد زمین بهر گلپور
 از عطفوت منان طواری
 به نسیم خسر به باد بهار
 چون خضر جگر گرفته و ظلمات
 در بد طبع را سلیمانی
 کسندت مشاران به لطف کیم
 یا دختی از دولت و سر اموشه
 تر ز باغم به شکرونت تو
 هر چه اصل حقیقت است از پیش
 آنچه در واقع است بهر دست
 چشم به التفات آید
 کار بر لطف و اگر آشته ام
 هر چه باشد در آن ربانی
 سستی را کایست پیش از پیش
 دیگر کار زنجار من و امثالک را
 که خورشید از دوسه از دوسه
 زمین خواند آن امثال بخت
 بیتی صلاسه گل و او شمر بود
 شب از دوسه برات مد و زنجیر
 جبهانی بجزایش اندر سجود
 ندای خلقت کم از دواج داد

<p> ازل تا ابد در نسب مردمش نسب با بقیه نژاد و بهم صدمه که پروانه اش در روح الامین که نورش از پیش آفتاب بهین طفیلیش به سلطان به بے سایگی نورش به زکرمی چون که سببش را من فرزند من و غریب رخ لبی که الله در کین نژاد باقی ز معراج او بگردن کشان لبس من امتی بهمنبر نکاح آمد اندر رواج از خطبه و منبر و هم خطیب بر آل و بر اصحاب و بر یار غار کند التماسی به صریح و زین ادب بر زمین نه نه نشیمن دست به بزم گزین پیشوایان همه بافتن در مثال الفت قرین برین شد صلاح و ضعیف و شریف که بر خود خنجرش پذیرفت دین بنامش زوینت نباشد گزیر کنم خرمی در صبح و در راج </p>	<p> بیک صیقل داده بگندمش درخشید چون پرتو صدمه دستار شمع و عرش برین مجسم به رحمت کردگار گزید آفریننده کنان از سایه آفرینش همه به شمی دین هم زبان کردند شب کو بر افلاک چون بد شد بود سده با موج آماج او به تیغ طغرائش من سستی چو او خطبه خواند از پله از رواج بعد از درشن بهره در هم تهریب در و حد ابرو و مش صدر هزار ازین به سید که است حسین شعار سلام از اسلام هست به سرفراز ترقت ایان همه با عیان و احباب خلعت گوین که از دانش نه از سنج ظریف از تحت جگر چه در زمین خنجریک نام از بری در خنجر برسم زان به حسب صلاح </p>
---	--

<p> کہ منہج ہم پیش معنی و کبر فلک پر کشم بر بساط زمیں سحرانم بنام بزرگان درو کہ اور استا نے یہ برم نشا دوران ہریم تہیہ گو یہ سرور سعادت نہر سویا نجم رسد چو باد بہار سے بہرستان چو اخبار ہر تار برقی روان چو فصل بہار ان محمود جد رئیس بلد حیا ہی عقیقین چو ماہی کہ در تورا گیر زمتم چو آدم کجا حشمت شود منت کہ در چشم آبارت چون فوین کہ وارند در صف احد رجا شود در شک فردوس کا شانہ ام در سور ہر دے باز کم گنت دیگر سرور حش چو تم کردہ مسلم کہ بیا رد چو خلیل از آذر آنکہ در شان وے آمد لولاک کرن بر دوشش رداے طہیر بسوسانت ابراہیم </p>	<p> بخت خندہ ماہی چسادی اخیر کسم ساکبان بندی از حمی بچس بر بسوزم بخوری ز غور و ہسم ساز بزمے بچہ انبساط بہ طنبور و با بر بط و چنگ و رور چو از وے شب بست پنجم رسد برات از طرب پٹنگہ کرد دران چو گکردن سوریل گردن ان بصد فرو شوکت در انبار رسد بکاشانہ سیر و احید حسین دوران برج عشرت نہایت قیام شب بست ہفتم ز فضل احد بان صید میر احمد حسین بدل دارم از دوستان صد جا تدم ارگزارند در حنا نام باخلاق خود سر فرازم کنند حمید دان بکلی حنا دم رقم حسان اللہ چہر جلیل اکبر ہم گو گفت رسول امشد پاک آل او جملہ ز قرآن تفسیر مائل از وے دل ہر اقلیم </p>
---	--

سنگ مشهور معین الدینم
شرف خدمت هر پیر و جوان
با عهد آداب و ذوق ان تقسیم
اتهامی پس ازین میدانم
کامندین موسم آغاز بهار
الاحباب می بخت از سر طفا
دان هر شاخ ز سر تا بکم
به صلاح همه اخوان بزرگ
شد معین که دین ماه صفر
بست خیم چو در اید به طرب
آنکه نور نظر و چشم معین ست
فردا صحره را از سر مهر
به دین شیخ پوره خیر مقام
که شواره شود از فضل خدا
از شب لیست سوم در اجتماع
انواران خورشید خست مثال
ست گردید و مساق بزند
چشم لطیفی ز بزرگان دارم
گرد این در بکاشت از من
بر کشم منت و ممنون گردوم
نظم شیرین به لطافت چو نبات تمام

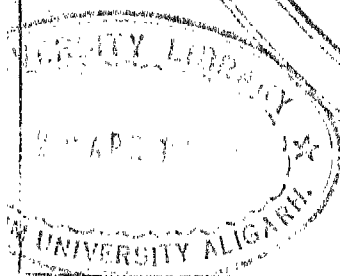
و دوستان را بر سر دیرینم
از بزرگان عظام و اقران
میدهم عرصه سلام و تسلیم
بر زبان مطلب دل نه آرم
که شده رشک چمن با کسار
زده از سبزه زمین سبز با
انبهار با رایح شمع با منجم
که نشان همگی شان بزرگ
ختم الله بخیر و طهر
بگذر و ماه ز برج عترب
پور و لبند من که ام الدین ست
بن را حلیل کشاید چو سپهر
رسم تطهیر بسیار انجام
به دین روز نکود خست را
نیز ترتیب و هم بزم مسامح
صوفیان و جد کنند از حرم سال
همچو منصور انا الحق بزنند
سورم امید سلیمان دارم
رشک فردوس بود خاثر من
صدر در رتبه چو گردون دارم
نظم شیرین به لطافت چو نبات تمام

ردیف	اسم	ردیف	اسم	ردیف	اسم	ردیف	اسم
۱	کرم	۲	کرم	۳	کرم	۴	کرم
۵	کرم	۶	کرم	۷	کرم	۸	کرم
۹	کرم	۱۰	کرم	۱۱	کرم	۱۲	کرم
۱۳	کرم	۱۴	کرم	۱۵	کرم	۱۶	کرم
۱۷	کرم	۱۸	کرم	۱۹	کرم	۲۰	کرم
۲۱	کرم	۲۲	کرم	۲۳	کرم	۲۴	کرم
۲۵	کرم	۲۶	کرم	۲۷	کرم	۲۸	کرم
۲۹	کرم	۳۰	کرم	۳۱	کرم	۳۲	کرم
۳۳	کرم	۳۴	کرم	۳۵	کرم	۳۶	کرم
۳۷	کرم	۳۸	کرم	۳۹	کرم	۴۰	کرم
۴۱	کرم	۴۲	کرم	۴۳	کرم	۴۴	کرم
۴۵	کرم	۴۶	کرم	۴۷	کرم	۴۸	کرم
۴۹	کرم	۵۰	کرم	۵۱	کرم	۵۲	کرم
۵۳	کرم	۵۴	کرم	۵۵	کرم	۵۶	کرم
۵۷	کرم	۵۸	کرم	۵۹	کرم	۶۰	کرم
۶۱	کرم	۶۲	کرم	۶۳	کرم	۶۴	کرم
۶۵	کرم	۶۶	کرم	۶۷	کرم	۶۸	کرم
۶۹	کرم	۷۰	کرم	۷۱	کرم	۷۲	کرم
۷۳	کرم	۷۴	کرم	۷۵	کرم	۷۶	کرم
۷۷	کرم	۷۸	کرم	۷۹	کرم	۸۰	کرم
۸۱	کرم	۸۲	کرم	۸۳	کرم	۸۴	کرم
۸۵	کرم	۸۶	کرم	۸۷	کرم	۸۸	کرم
۸۹	کرم	۹۰	کرم	۹۱	کرم	۹۲	کرم
۹۳	کرم	۹۴	کرم	۹۵	کرم	۹۶	کرم
۹۷	کرم	۹۸	کرم	۹۹	کرم	۱۰۰	کرم

مع	مع	مع	مع	مع	مع	مع	مع
۵۷	۲	رایج	رایج	۶۱	۳۰	مادرش	پاورش
۱۴	۱۴	هز بصرع اول	نند	۱۱	۱۱	مترش	سرس
۱۵	۱۵	بخشش	بخشش	۶۲	۲	سر	بیر
۵۸	۲	بخش	بخش	۱۱	۳۳	چنبره	چنبه
۱۷	۱۷	سبے عش	سبے عش	۶۳	۱۶	ایوار	ایوار
۱۷	۱۷	نفس	نفس	۱۱	۳۰	دزه عشق	دزه در عشق
۱۶	۱۶	کبک	کبک	۱۱	۱۱	چور	در
۵۹	۳۲	گوز غوبی	گوز غوبی	۶۴	۱	ناکسی	ناکسی
۹	۹	بار	بار	۱۱	۲	سجوع زاه	سجوع زاه
۶۰	۵	بیک	بیک	۱۱	۱۱	آیم	آیم
۸	۸	چمین علی	چمین علی	۱۱	۴	دپ	دید
۹	۹	دین و دودل	دین و دودل	۱۱	۵	قا	تا
۱۱	۱۱	منصفت	منصفت	۱۱	۷	سیک	سیک
۱۷	۱۷	گورل	گورل	۶۵	۷	عظامت	عظامت
۱۸	۱۸	گوجیب	گوجیب	۱۱	۱۰	بجوجون	زیر
۶۱	۲	الواقسم	الواقسم	۱۱	۱۳	لال	لالهم
۱۱	۱۱	مقتدای	مقتدای	۱۱	۱۳	فریاد افغان	فریاد افغان
۳۳	۳۳	پایزند	پایزند	۱۱	۱۸	توباب	ذباب
۴	۴	قدیم	قدیم	۱۱	۱۹	شجر	سحر
۶	۶	یار ویم	یار ویم	۱۱	۳۰	نکودیم	نکودیم
۱۱	۱۱	نظم	نظم	۱۱	۱۱	نابلیس	نابلیس
۹	۹	نرخانیم	نرخانیم	۱۱	۲۱	نقش	نفس
۱۱	۱۱	دجید	دجید	۱۱	۱۴	مارقده	مارقده
۱۸	۱۸	در نقب	در نقب	۱۱	۶۶	باد	یاد
۱۹	۱۹	نیت	نیت	۱۱	۹	خواه	خواه

صفحہ	سطر	خط	صحیح	صفحہ	سطر	خط	صحیح
۶۰	۱۸	نگان	نگان	۴۳	۲۰	چند	چند
۶۱	۲۰	زایم	زایم	۴۴	۱	حلقہ	حلقہ
۶۸	۱	زیمش	زیمش	۴۵	۳۷	درمیان	زیمش
۶۹	۵	عجبر	عجبر	۴۶	۲	یہ	نہ
۷۰	۱۳۷	حلب	حلب	۴۷	۱۱۲	الظلم	الظلم
۷۱	۱۱۲	آبرو	آبرو	۴۸	۱۳۷	اور اسکے	اور اسکے
۷۲	۱۵	کارا	کارا	۴۹	۱۸	ہر	ہر
۷۳	۱۸	ریحانم	ریحانم	۵۰	۱	زنگار	زنگار
۷۴	۲۱	باسانم	باسانم	۵۱	۲	سیفید نو بہو	سیفید نو بہو
۷۵	۷	افلاکم	افلاکم	۵۲	۳۷	وزد	وزد
۷۶	۱۳	خویشم	خویشم	۵۳	۱۴	دہر	دہر
۷۷	۱۶	چون	چون	۵۴	۱۱	لمون	لمون
۷۸	۱۸	یز	یز	۵۵	۵	از رنگ غفلت	از رنگ غفلت
۷۹	۱۹	بیج دریچ	بیج دریچ	۵۶	۷	راہ اہ	راہ آہ
۸۰	۷	بیم امید	بیم امید	۵۷	۹	گاد	گاد
۸۱	۱۶	گرد و غم	گرد و غم	۵۸	۱۰	دیدار	دیدار
۸۲	۱۱	تبع اول فیض	تبع اول فیض	۵۹	۱۳	ہستہ زبان	ہستہ زبان
۸۳	۱۹	کر	کر	۶۰	۱۶	رشتہ بہ رشتہ	رشتہ بہ رشتہ
۸۴	۱۱	بخورد	بخورد	۶۱	۱۹	سورۃ	سورۃ
۸۵	۷	اگرز	اگرز	۶۲	۱۱	پوشیدہ	پوشیدہ
۸۶	۱۱	بہ سہل ہضم این شہادہ	بہ سہل ہضم این شہادہ	۶۳	۳۱	حاجت	حاجت
۸۷	۱۱	از	از	۶۴	۱۹	بغفور	بغفور
۸۸	۱۳	این صمد	این صمد	۶۵	۵	رحبت	رحبت
۸۹	۱۱	تیرزا	تیرزا	۶۶	۱۳	حجر	حجر
۹۰	۱۱	تیرزا	تیرزا	۶۷	۱۹	خود نش	خود نش
۹۱	۱۱	تیرزا	تیرزا	۶۸	۱۹	سین	سین

غلطانہ کتاب لا جواب
 سلسلہ الالہی بعد تصحیح ثانی و تکرار
 نظر محب ارشاد جناب مولوی
 عبدالنور صاحب نعم فیضہ مطبع انوار محری
 دہلی ششم لکھنؤ محلہ چاہ کنکر پین کیم فلیقیہ
 مسئلہ ہجری نبوی علیہ السلام کو
 چھاپا گیا

0415
A9150175
DUE DATE

--	--	--	--

1913
Acc. No. _____
Class No. 1913/1/5 Book No. 1913/1/5
Author _____
Title _____

Borrower's No.	Issue Date	Borrower's No.	Issue Date